

בלבבי

♦ ♦ ♦

משכן אבנה

תשפ"ד
גיליון 326

פרשת השבוע
שאלות ותשובות
שולחן ערוך
עבודה
מחשבה
קבלה

זיהוי

חדש!
שולחן ערוך
סימן ה' - סעיף א
כונת הברכות

לקבלת הגילון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתות:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת הגילון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

© כל הזכויות שמורות

מספר ישיר לשמיית
השיעורים בקול הלשון:

ישראל 073-295-1245
USA 718-521-5231

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים
9134100
bilvavi231@gmail.com

לקיחת חלק בהוצאות הגדלות
של הדפסת הספרים לזכי הרבים
ניתן תרום במערכת הטלפונית:

מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28
USA +972-2-5025580

יש לציין מספר קרן:
בלבבי משכן אבנה - 4387

תוכן הגלילוֹן

ויהי ♦ תשפ"ד

פרשת השבוע

ה תורה הרמז ויהי
ח פרשת השבוע תשס"ז ויהי

שאלות ותשובות

ט אמונה ובתחזון

שולחן ערוך עם פ"י בלבבי משכן אבנה
כונת הברכות - סימן ה' סעיף א יג

עבודה

כו דעתתורתך - חיבור לתורה פרק ג'
כט בלבביפדייה עבודה ה' أنها

מחשבה

מג בלבביפדייה מחשבה - סוגיות אברהם
מה מילון ערבים בארמית אנטורגייא

קבלה

מו מילון ערבים בקבלה אביך
מט בלבביפדייה קבלה אביך
נג עץ חיים דרושי הצלם - דרוש ג'

כל החומר [זולת מדור פרשת השבוע]
משמעותו אל מול מידי שבוע
יוצא לאור לראשונה

תורת הרמז

פרק ו' ויהי

ויהי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה'. (מ"ז, כח) הענין. לעיל כתיב, שייעקב אמר לפרעה, 'מעט ורעים היו ימי שני חיי'. עניין 'רעים', ח"ו שהימים עצם רעים. אלא שעסקו של יעקב היה עם הארץ, כמו"ש 'לא שלותי ולא שקטתי וכו', צרת עשו, צרת לבן, צרת דינה, צרת יוסף. ועתה במצרים עסקו היה עם הטוב, שבע עשרה, גימ' טוב.

פרק השבוע

תורת הרמז

פרק השבוע
תשס"ז

וזיאמר יוסף אל אביו בני המ'. (מה, ט) וברש"י, 'הראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה, ובקש יוסף רחמים על הדבר'. וענין שטרות אלו, בבחינת אירוסין, שאוסרה לכל העולם. ונושאין מכונסה לרשותו בחיבה ואהבה. נמצא שהאירוסין זהוי בבחינת יראה ודין, ונושאין בבחינת אהבה. וכן בבחינת הגבורות של הדינים. ובמצרים חי י"ז שנה, במדת הרחמים. וזה שאמר זיאמר מי אלה, אותיות אלקים. שהם בבחינת מدت הדין, ועדין לא זכו למדת רחמים של אהבה, שיזכו לברכה מייעקב. וע"ז אמר, 'הראה לו שטר אירוסין ונושאין'. זהוי בבחינת האהבה שנתחדשה רק בישראל נשואין, ולא בעכו"ם, שrank מיחד, ומילא נסורת לכל העולם. אבל ליכא חלות קדושין. וזה שאמר יוסף שיש כאן בבחינת שלמות יעקב, שזו מدت האהבה. ובקש יוסף רחמים שנינו רוחה"ק שיזכו בבחינת רחמיו של יעקב. והוא מ"ש יוסף, בני המ אשר נתן לי אלקים בזוה. דוקא כאן במצרים, שם נשלם מدت הדין, והוחל מדת הרחמים.

מה, יט יוסף עניינו לשון תוספת. אולם יש ב' מיני הוספות. יש הוספה בהכפלת הדבר, ועניינה ריבוי בנסיבות, וזו בבחינת מנשה, וזה אפיקות, הכפלת. ויש בבחינה של ריבוי באיכות, וזה אפירים, לשון פרה ורבה. שהולדות אינם שווים לאב, אלא פעמים טובים יותר, פעמים פחות. וזש"כ 'גם הוא יגדל'. בבחינת גידול בנסיבות, 'ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו', כלומר, שהריובי באיכות. ולכך תחלה נולד מנשה, שתחילת העבודה להרבות מעשים, מנשה.

לא) ופרש"י, 'תעלא בעידניה סגיד ליה'. ואח"כ פ', שהפרק עצמו לצד השכינה. וצ"ב שסתור דבריו, האם נשתחווה לישוף או לשכינה. ונראה דישוף כנגד דוד, שזכה לעת עתה למלכות, והיא מدت שכינה. ולכך שפיר כאשר נשתחווה לישוף נשתחווה לשכינה. ולכך דוקא התנצל יעקב, שմבקש מישוף לקוברו, מפני שספק בידו מפני המלכות, והוא לא קבר את רחל שמדתה מלכות, כנודע, והבן.

(מח, יד) עניין שם יד ימין על ראש אפרים, שמרמז על חסד. ואפרים גימ' אשל, ר"ת אכילה שתיה לינה, שנאמר באברהם שמדתו חסד.

(מי, כה) ימי יעקב קמ"ז, ונפחת לו ל"ג, כנגד שאמר לפראעה מעט ורעים נזכר בחז"ל. ועניין מניין זה, דרשבי נפטר בל"ג בעומר, שהוא בח' הוד שבהוות, דין כנודע, ולכך שאומר שימיו מעט ורעים, שהוא מدت דין נפחת ל"ג מימיו, שהוא בח' אבל שאוכל עגול, גלגל חזר בעולם.

'האלקים אשר התהלו אבותי לפני', האלקים הרעה אותה'. (מח, טו) אמר לשון ענוה, באבותיו התהלו מכחם, כמ"ש ריש פ' נה, ובעצמו אמר שה' רועה אותו, מכוחו יתריך.

'ישימך אלקים כאפרים ומנשה'. (מח, כ) ופרש"י, 'הבא לברך וכו''. העניין. כל דור, תחתון לדור שלפניו. ובאפרים ומנשה נתחדש שה יהיו בני יעקב ממש, והם כדור לפני זזו הברכה.

(מח, יד) הטעם שהקדמים יעקב אפרים לפני מנסה. אפרים לשון פרו, והוא התפשטות מן השורש. ומנשה לשון שנה, חזר, והוא בחינה שהענפים חוזרים

ואח"כ לגלוות איכות, עומק פנימי יותר. אולם בברכה סיידם לפי החשיבות, ועיקר המעלה בחינת אפרים, ריבוי איכויות.

'יעשית עmedi חסד ואמת'. (מי, כת) וبرش"י, 'שלא יעשוני מצרים עבדת כוכבים'. ולפ"ז יש לפרש מלת 'אמת', שמדתו של יעקב אמת, ואם יעשה לעכו"ם, יבטלו את מدت האמת שבו.

(מי, כת) עניין שביקש יעקב דוקא מישוף להעלותו ממצרים. מצרים סוד מציר, מלכות, וכל ההתעלות ע"י יסוד, יוסף.

'יהי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה'. (מי, כח) עניין מנין שנים אלו, דתכלית הגלות, ברור לקבלת התורה, כנודע. ולכך נדרש דגם בהכנה יהיה כח של התורה, והتورה נקראת טוב, 'כי לך טוב', גימ' י"ז. ולכך ישב יעקב י"ז שנה שלו, בטובה, כנגד טוב של התורה, שזו היא מدتן של יעקב, תפארת.

'יעשית עmedi חסד ואמת'. (מי, כת) וبرش"י, 'חסד שעושין עם המתים שאינו מצפה למול'. וצ"ב דלקמן אמר יעקב, 'יאני נתתי לך שכם אחד על אחיך', ופרש"י, 'לפי שאתה טורח להתעסך בקבורתاي, נתתי לך נחלה שתකבר בה'. ונראה, דעיקר גמול החסד, בזה שהמקבל משועבד לנוטן לעולם, ואף נעשה לחילך ממנו, והוא דבר נצח. ולכך, בחסד שעושה עם המת, 'א'א' להתחבר בו, ולכך נקרא חסד של אמת. אולם מ"מ כנגד כך נתן לו יעקב תמורה נצחית, שאף לאחר מיתתו אינה פוסקת, והיא מקום הקבורה. שאע"פ שככל נכסיו מסולקים ממנו, חז' מקום קבורתו. וזה שכבר כנגד חסד שהוא נצח.

'יישתחוו ישראל על ראש המיטה'. (מי,

שמאל, צמצום, חזרה לשורש. ולכך הפק. ווז"ש 'המלך הגואל אותו מכל רע', בחינת שמירה, מנשה. 'וידגו לרכ', בחינת אפרים התפשטות.

ענין שימוש יעקב נסתמו עיניהם מצרפת השעבוד. בחינת גלות מצרים, גלות דעת. ולכך משה הגואל, כנודע. ולכך משמת יעקב, בחינת דעת, נסתם בחינת דעת. ועוד, מצרים סוד מקבל, מיצר, צמצום. ולכך, כל זמן שהוא יעקב חי, בחינת אב, נתן, לא שלטו. אולם כשייש רק בניים, מקבל, יש להם מקום שליטה.

'**זימת יוסף** בן מהה ועשר שנים'. (ג, כו) עניין שנים אלו, כי' גימ' נס, לשון ניסיון. ועיקר מדתו של יוסף, שעמד בניסיון הייסוד, שהוא עיקר הניסיון בעזה".

'**בקש יעקב** לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה'. (מט, א) ביאורו. שכינה בחינת גילוי, מלכות. ומכח מדה זו רצה לגלות הקץ.

'**ברש"י**, למה פרשה זו סתומה וכו' נסתמו עיניהם ולכם וכו'. העניין. מצרים בחינת תואה, כנודע. ובתואה אמרו, 'עין רואה לב חומד וכלי המעשה גומרים'. ועיקר השעבוד הוא ברוחניות. ווז"ש נסתמו עיניהם ולכם' כי 'עין רואה ולב הגואלה לעת'ל. ולכך, בתחלת גלות מצרים בקש לגלות גם גלות האחורה שמושרשת בגנות הראשונה.

'**אולם אחיו** הקטן יגדל ממנו'. (מה, קו)

לשורש. ולכך אפרים קודם, דקדם יש התפשטות מן השורש, ורק אח"כ שיבת אליו. ולכך אפרים בחינת ימין, אור ישר. ומנשה שמאל, אור חזור.

'**וידגו** לרוב בקרב הארץ'. (מה, טז) שהם מכסה הדגים. יוסף בחינת יסוד, וים מלכות. והיא כיסוי ליסוד. עניין שיסוף מכוסה, שהיא בחינת יסוד, זהה האבר המכוסה ביזור באדם, דכשעללה מבית המוחץ מכסה רק את האבר הזה.

(מה, יד) בחינת אור ישר, הסד. בחינת אור חזור, דין. כענין שמצוינו ביעקב, שמיין מצדיו היא שמאל מצד יוסף, כיוון שעומד כנגדו. נמצא שמה שהוא ימין בהיות אור ישר, כשהיזור יהיה בחינת שמאל, בחינת דין.

'**שכל** את ידיו'. (מה, יד) בתרגם, 'אחכמנון'. בחינת חכמה, שכל. אותן שות.

'**יהי יעקב** בארץ מצרים שבע עשרה שנה'. (מז, כח) העניין. לעיל נאמר, 'וأتנה לכם את טוב ארץ מצרים'. וכן 'כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא'. טוב, גימ' י"ז. וזה השנים שהוא להם טוב שם, שאחר שמאת יעקב, התחיל השעבוד. ובcheinת טוב, מדת יוסף שומר הברית, ויעקב כלל את יוסף י"ז שנים להעמידו על מדתו, וכן נתן יוסף לעיקר טוב לפי מדתו. ולכך דוקא לאחר מכן זכה יוסף שמננו יצאו שבטים כבחינת אב. והענין אב נתן, בן מקבל. ולאחר שהחזר לאביו י"ז שנה אלו, הפק להיות ממქבל, בן, לנותן, אב.

'**ענין** שעקב שכל את ידיו'. (מה, יד) אפרים, לשון פרה ורבה, בחינת התפשטות, קו ימין. מנשה, לשון שנה, חזור, בחינת קו

וז"ש 'לחוף ימים', ים בחינת מלכות. והענין, זבולון מביא פרנסה, וכל זה נוצר רק אחר חטא אדה"ר, בקללת 'בזעת אפיק תאכל לחם'. והיא בחינת רע, ושורשו במלכות.

יט) גם בעשו מצינו שנדחה בקורסתו, וגם בראוון מצינו שנדחה בקורסתו. והענין. בכור בחינת ראשית, אולם בכ"ר אותן שניות, ב' של ייחידות וכו'. ויש בו גם בחינה שהוא שני. 'זבולון לחוף ימים ישבון'. (מט, יג) זבולון גימ' עם הכלול צו, בחינת מלכות.

פרק השבוע - תשס"ז פרשת ויחי

והנה אמרו חז"ל: "אמר ר"א ב"ח, לא כulos הזה העולם הבא, העווה"ז על שמוועות טובות אמר ברוך הטוב והמטיב ועל שמוועות רעות אמר ברוך דין האמת,

אבל לעולם הבא כלו הטוב והמטיב". בפישוטו הכוונה, שבעה"ז ישנה בחינה של טוב ורע, משא"כ בעוה"ב נשארת רק בחינה של טוב. אבל בעומק: הטוב של העווה"ז והטוב של העווה"ז הם אינם אותו טוב. הטוב של העווה"ז הוא בערךין של ההיפך מרע, משא"כ הטוב דלעתיד, הוא טוב של מעלה מההיפות של הרע, ולכך הוא לא בערךין של הטוב של העווה"ז.

ולפי זה נראה, שבפישוטו, השבע-עשרה שנה של יעקב אבינו הייתה במצרים, הם ההיפך של הק"ל שנה שנאמר בהם "מעט ורעים". אבל בעומק, אין זה אותו טוב שערךין של טוב ורע, אלא אלו שבע-עשרה שנה בחינה של הלעתיד, כמו שכבר הזכיר הזכר שזוהי בחינה של "עתידה ארץ ישראל שתתפשט לכל הארץ כולן", וכן דיקא היה זה הארץ מצרים, בחו"ז לארץ.

ק"ל שנה וטו"ב שנה

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה, ויהיימי יעקב שני חיו שבע שנים וארבעים ומאת שנה" (מ, כח).

ימי שני חיו של יעקב אבינו היו מאה ארבעים ושבע שנים. באופן כללי, שנים אלו מתחוללות לשתי אבחנות: אבחנה ראשונה היא ק"ל שנה עד שהגיע למצרים, והאבחנה השנייה - שבע-עשרה שנה משגהע למצרים - "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".

ק"ל שנה בגימטריה עני, כמו שיעקב אומר לפראעה: "מעט ורעים היו ימי שני חי", ומциינו בפסוק במשלי (טו, טו): "כל ימי עני רעים". הרי, שעד שהגיע יעקב למצרים, מעט ורעים היו ימי שני חיו, ומשגהע למצרים, היה מהלך של שבע-עשרה שנה שהם בגימטריה טוב, כידוע.

עומק הדברים נראה כך. נאמר: "עż הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט), ומצד כך, הק"ל שנה הם בבחינת הרע שבעה"ז הדעת, "מעט ורעים היו ימי שני חי", והשבע-עשרה שנה בבחינת הטוב שבעה"ז הדעת, בגימטריה טו"ב, כמו שהזכיר.

האם האמונה בנויה על הכרת השכל?

שאלה: לכא' האמונה בנויה על הכרת השכל שלא יתכן שהדבר עושה את עצמו, ולא יתכן שהעולם קדמון, כי לא יתכן כי הרבה הרכבה וחיבור של דברים ללא מישחו שעשה אותם. שאלותי הן:

א. איך יתכן לומר שהאמונה בנויה עלعقل בלבד שambilן שחביב להיות בורא ליעולם, והרי השכל יכול לטעות כמו לנו רואים הרבה מאד?

ב. עוד לפני הטענה שואלי השכל טועה, לכואורה אין כאן שום הכרה על הדבר - שהרי כל הכרח שכלי, בנוי על מה שהשכל כבר מכיר, והיינו שהשכל לא ראה בשום מקום דבר שנייה מלאיו ולא ראה בשום מקום דבר מורכב כ"כ שקיים מצד עצמו ללא מישחו שקדם אליו, אבל כשאנו חוזרים לשורש, הרי שאין שום הכרח, שהרי יתכן כי כל מה שהשכל מכיר זה בתוך גדרי הבריאה, אבל קודם לכך? אוili זה אחרת, ומהו ההכרח הזה לא לך? ובפרט שף ביחס לאמונה אנו אומרים זאת, שיש בורא שקדם לבריאת ואין לנו בו השגה, ומאחר שאין לנו השגה بما שקדם לבריאת, אוili שם אין מואציל, אלא שם יש מושג שהעולם קדמון או שנוצר מלאיו?

תשונה: אכן, פנימיות האמונה אינה בנויה עלعقل כלל וכלל, כי כל דבר שבינוי עלعقل יש לו סטירה ופלפול, ובעומק, השכל אינו הכרח, כפי שתכתב בשאלתך!

ברם אליבא דאמרת, פנימיות האמונה חקוקה בעצם נשמות ישראל משעת יצירתם, ונתגלתה ביפעת טהרתה במתן תורה, כאשר הקב"ה אמר אני הו"ה, שאז נתקעה האמונה בלבם. זהו שורש אמונתם של

שאלות ותשובות

בנושא
אמונה ובטחון
מספר דע את בטחונך
שיזכא לאור בקרוב

[אצ'ין, שהיחסתי רבות בעניין זה, וממצאי רק ספרים שבונים את האמונה על השכל, או ספרים שאומרים שאמונה בינויה על קבלה מאבות - אולם זה דבר שלכאו' לא ניתן לבנות עליו כלום, שהרי, להבדיל, כמו שהיהודי קיבל מאבותיו את האמונה שלו, כך יש גוים שקיבלו מאבותיהם אמונה אחרת, ובתוך הגויים עצם יש כמה אמונה, א"כ כיצד ניתן לבנות על כך את האמונה? כמו כן יש לשאול, וכי אדם שהיה כופר רח"ל וממילא הנחיל לבנו את דברי הכפירה שלו, אף בנו בהכרח יהיה כופר?]

תשובה: עומק האמונה בנفس, מגיע מאותו מקום שאדם מכיר את קיומו שלו, אמיתת הויתו שלו - מאותו מקום הוא מכיר את הוויה המוחלטת, הוית אמיתת א"ס ב"ה, כי ישראל הינם חלק אלוק מעיל ממש. והבן מאד.

כאשר האדם בוקע לעומק אמיתת נפשו, זו זאת לאחר שעבר וזיכר את לבושי הנפש, והגיע לעצם הויתה, בכוחו להכיר הכרה גמורה בהווית אמיתת הא"ס. זהו שורש הכרתינו בבודא, הכרת קיום. ומקורה הכרה זו, האדם מכיר שככל הוית הנבראים אינה אלא אמיתת הוית הא"ס ב"ה.

כאשר זהו אור מקיף - זהה אמונה, כאשר זהו אור פנימי - זהה הכרה. בשורות קצרות אלו - תימצאנו בס"ד את פנימות ואמיתת כל החיים!!!

ישראל, וכל הזוכה לגלוות את נשמו, נגלה אצל אור זה בתוקף רב. ואף אצל מי שאינו عمل בכך, פעמים אור זה מתנוצץ אצל לארך חייו, הן מצד הרgel, והן מצד תמיות. ויתר על כן, מתגלת בחינה זו בשעה שהיהודים נמצא במצב של 'ירוג ואל יעבור'.

שאלת הינה שאלה שורשית מאוד! ואמנם על דרך כלל רוב בני האדם סבורים בשאלתך, וכך בנויים רבים ממהלכי תנועת התשובה בדורינו. אולם כל זה אינו אלא פתח להיכנס לאמונה, וบทורת פתח זה נכון, וכפי שכחטו רבותינו. אולם אין זו השלמות כלל, אלא רק חיצונית האמונה, ופנימיותה הינה הכרת הנשמה - שהיא למעלה משקל כלל וככל!!!

כיצד מתחילה את האמונה מהלב?

שאלה: מדברי הרבה בתשובה הקודמת עולה, שהאמונה אינה בנוייה כלל וכלל עלعقل, אלא על לב, כיוון ששכל יכול לטיעות.

לאור זאת, אודה לרבי אם ישביר לי כיצד מגיעים לאמונה בלב (או לחילופין להפנות אותו בספר שמדבר על כך). אין כוונתי לשאול כיצד ניתן 'להוריד' את האמונה מהשכל ללב, אלא כיצד מתחילה את האמונה מהלב (מאחר שנتابEAR שהשכל לעולם אינו יכול להכריח דברים, ולא ניתן לבנות עליו אמונה כלל).

תשובה: עליך לפתחו 'אור של אמונה' בנפש ובscal! כדי לעבוד לפי 'בלבבי' ח".

המשמעות הנוצרת להשתדלות

שאלת: אנו לומדים כתעת את בלבבי ד', ואנו מתקשים כיצד אדם יכול לשער מהי ההשתדלות המסתפקת ו/או הנדרשת בכל מקרה ומצב?

תשובה: אם לאחר שאדם עמל באמונה עדיין אינו רגוע, עליו להוסיף בהשתדלות באופן שלאחר ההשתדלות יאמץ לבבו באמונה וירגע. למשל, לעולם לאחר השיעור המשותף, נוצר שלא יהיה רגוע בהשתדלותו, כי אם רגוע מצד ההשתדלות כשלעצמה, זהו חסרון אמונה. ולפיכך נדרש שישיעור ההשתדלות יהא באופן שלאחר השתדלותו אינו רגוע, ורק ע"י האמונה נרגע. ואם עדיין אינו רגוע, נדרש להוסיף בהשתדלות, אולם כנ"ל באופן שהרוגע אינו מושלם אלא ע"י האמונה!

ישום האמונה למעשה

ישום האמונה למעשה

שאלת: איך אוכל ליישם אמונה רוחנית בחיי היום? כיצד מעבירים את האמונה מהשכל לב? איך ניתן להרגיש יראת שמים אמיתית בקריאת שמע ובתפילה ובכללי?

תשובה: יש לעסוק באופן פנימי בספר 'בלבבי משכן אבנה' חלק א'.

שאלת כללית לאמונה ובתחזון:

שאלת: כאשר אדם עמל על אמונה ובתחזון, האם פירוש הדבר שהוא ניגש לכל דבר מתוך אמונה ובתחזון עם ה'אני' שלו, אלא שה'אני' שלו בטוח יותר, והוא נסמך על הקב"ה, או - שכאשר הוא ניגש לכל דבר הוא כביכול 'מןפה מקום' לקב"ה, ומאפשר לו לפעול דרכו, באופן שהוא עצמו יוצא ידי חובת השתדלות? האם שתי תפיסות אלו קיימות במקורותינו? האם האדם יכול לבחור באחת מהשתיים? האם יש השפעה לנטייה האישית של האדם בבחירה בין שתי האפשרויות?

תשובה: שתי התפיסות נכונות, האחת הינה בתפיסה 'יש', והשנייה בתפיסה 'אין'. ושורותם, 'אין' - צמצום, 'יש' - קוו.

מהו בטהזון?

שאלת: האם בטהזון ממשמעתו שני בוטח שהיא לי טוב באופן נראה וגלי? תשובה: זהה שיטה אחת בטהזון, אולם בעל 'חוותות הלבבות' חולק על כך, והשיטות השונות התבארו בהרחבה בסדרת 'דע את בטהזון'.

להיות מציאותי

שאלת: כיצד אדם יכול להיות יותר מציאותי בחיים? פעמים יש דברים הגיוניים, אבל המוח מסרב לקבלם. כיצד אוכל ללמד את מוחי מהי מציאות?

קני הבטחון

שאלת: אני לומד חצי שעה של מוסר בעניני בטחון, ואני רוצה לקנות היטב את מدت הבטחון. אני מוכן להקדיש חצי שעה להרבה שנים, כדי לזכות זהה. מהו האופן הייעיל ביותר עבורי כדי הגיעו לידי שלוי?

תשובה: מהות סוגיא זו נתבארה בסדרת 'דע את בטחונך', ולפ"ז צורת העבודה בכללות. אם ישנן שאלות לפי הנ"ל, אשתדל לענות בס"ד.

במקביל לכך, ראוי ללמידה את ספר 'מדרגת האדם', ובפרט בחלק הבטחון. וכן לעיין בספר 'שומר אמוני' בחלק הנוגע להנ"ל.

ולמעשה, בכל יום יש לבתו בקב"ה על דבר קטן מאד, ולא לעשות בו השתדלות כלל, או כמעט בהשתדלות, מתוך מודעות של קניין מدت הבטחון. זאת ועוד. ראוי לבן סוגיא זו מראשיתה עד אחريתה. מן המקרא, משנה, תלמוד, ראשונים ואחרונים, עד מקום שידך משגת, ולערוך זאת בחיבור לצורת ספר ע"מ להוציאו לאור בעתיד. דבר זה יוצר שקיימות, קביעות, ויסודות בעסק זה של התורה והעבודה, וכן יוצר בהירות יתרה. וכך העבודה למשה תהא באופן של תורה ועבודה, יחדיו.

בירור רמת האמונה של האדם

שאלת: מהי הדרך המعيشית לברר את רמת האמונה / ביטחון של האדם, וכי怎ן היא משפיעה על פרנסת כאשר הבעל והאישה אינם באוטה רמה?

תשובה: כל שחש כמעט רגוע ואני חושש, זהו מדרגתנו. באופן שמדרגת האיש והאשה אינם שווים, נוצר לפועל קרוב למדרגה של מי שתחתון יותר, באופן שאינו רגוע אם הצד השני יפעל לפיק מדרגתנו העליונה. אולם אם אינו חושש שבן - בת הזוג יפעל לפי מדרגתנו באופן שנוטל את האחריות עליו, יש לפעול לפי האופן העליון.

קני האמונה

שאלת: אני עובד על האמונה פשוטה שיש בORA עולם כמעט ארבעה חודשים, ועדיין אוחז באפס'. אולי יואיל הרב לחזק אותו בעצות שבאמצעותן אוכל לקנות במהירות את קניין האמונה. אמם ידוע לי שקניין אמיתי לוקח זמן רב, אולם למעשה אני חש קושי בכך שעדיין לאחר כמעט ארבעה חודשים אינני רואה שינוי והתקרבות אצל.

תשובה: יש לוחות בנפש איזה "ኒיצוץ" של אמונה מאיר, ولو במעט, ולא לחוש שאוחז באפס', ומתחזק ניצוץ זה לעובד ולהרחבו, כי לעולם יותר קל להרחיב את הקיים מאשר להתחיל מהתחלת.

א יכוין בברכות פירוש המלות. כשיזכיר השם, יכוין פירוש קריאתו באדנו"ת שהוא אדון הכל, ויכוין בכתיבתו בי"ד ה"א, שהיה הוא ויהיה. ובחזקתו אלקיים יכוין שהוא תקין בעל יכולת ובעל הכוחות כולם.

בירור הלכה - סעיף א'

ובביאור שם הו"ה מצינו כמה פירושים.

א. כתב הגרא"א על אתר (ס"ק ד) זז"ל, "נמצא קיים". וככתב הלשון (הקדוש, ש"א, פ"א) זז"ל, והנה הוראת העיקרי דהשם הו"ה, הוא "נמצא קיים" (כליון הגרא"א), ור"ל שמציאותו הוה "בהוה תמיד", ואין במציאותו עבר ועתיד, עכ"ל (ובבדיקות נמצא קיים זהו למעלה מהגדרת הוה תמיד, ודרא"ק). וככתב בסתרי תורה, זז"ל, שם קדמון נופל על גופו נמצא בלתי ראשית זמן מותחן בהתחלה קבועה אלא "בהתחלה תמידית". זהה צולו נמשך אחר השגת הגוף המורגש המצויר בשכל אנושי אשר לא יתכן העדרו באחד מן הזמנים השלשה המושכלים בשכל אנושי, נחלקים לשלשה חלקים, והם הוה והוא יהיה תמיד. והם בשכל האלקי שלושתם נכללים בכלל אחד, והוא הנקרוא הוה תמיד בלתי עבר ובבלתי עתיד. כי השכל האלוהי (הנפרד) אינו

שלוחן ערוץ

אורח חיים - סימן ה'
כונת הברכות
עם פירוש
בלבבי משכן אבנה

בירור הלכה
הלכה פסוקה
פירוש על דרך הסוד

וכמ"ש בזזה"ק (זהר חדש, בראשית, ז, ע"א) א"ר יוסי, הא חזינן דליתכתרא וממלכותא אלא בשמייה קדישא, דלא אוזפיה לאחרא, והוא השם יוד ה"א וא"ו ה"א, דא"ר יוסי, בו נכללים עליונים ותחתונים שמים וארץ וכל צבאם וכו', והוא היה והוא היה והוא יהיה וכו'. ועיין של"ה (עשרה מאמרות, מאמר א', יז). והבן שעיקר גילוי אותיות היה היה ויהיה נרמז במלוי שם הו"ה כמ"ש בזזה"ק. אולם יעון במג"א על אתר שכטב שאוט ו' מתחלפת עם אות י', ועי"ז נהפק הו"ה ליה"ה, עי"ש.

הלכה פסוקה - סעיף א

בהזכירו שם הו"ה יכוון "נמצא קיימים", ובהזכירו שם אלקים יכוון שהוא תקין בעל היכולת ובעל הכוחות כולם.

פירוש על דרך הסוד - סעיף א

וז לanon סמפל עז מייס (צעל עיגוליס יוועל, ענף ה) עס ציילר גאנדי מטען מהננה:

נופל תחת זמן עבר ותחת זמן עתיד, כי אלה השנים הם יורו על תנועות, ובhem יבחן הזמן. ואמנם ההוה אינו מורה על זמן כלל, כי אין ההוה בעל תנועות, וא"כ אינו בעל זמן בשום פנים, אבל יורה לדמיון מנוחה. ועל דרך האמת, אין להוה מנוחה כלל ולא תנועה, אבל "מציאות קיימים" בלתי שינוי, כי כל תנועה שינוי ויציאה מן הכהח אל הפועל, עכ"ל. ועיין מהר"ל (גור אריה, וראא, ו, ב).

ב. לשון "מהוּה", כמ"ש בתניא (פרק כב) וז"ל, המחייב ומהוּה אותם מאין ליש תמיד, עכ"ל. וכן כתוב עוד בשער ההיכוד והאמונה (פ"ז) וז"ל, כי שם הו"ה מורה כי הוא מהוּה תמיד את כל בחינת המקום כולו מלמעלה עד למטה, ולד' סייטין, עכ"ל. וכן מבואר בלחם הנ"ל. וכן כתוב בדגל מחנה אפרים (ואתחנן) וז"ל, لكن נקרא בשם הו"ה ב"ה, שהוא מהוּה כל ההיות, עכ"ל. וכן הוא בהרבה מקומות בדברי רבותינו. עיין לדוגמה ערביו נחל (בהעלוותך). ועובדת ישראל (אבות, פ"ה, מ"א). ומאור ושם (נה).

ג. כמ"ש בשו"ע, היה הוּה ויהיה,

כה מימיתו צהוּת הعدل מנוועה. צס קוֹיִ"ה צהוּת הعدل מנוועה היין מוקס ליעזודתנו, העזודה מתהילת מזולץ המתועה צהוּת צס מדנות, ולכון נכתצ קוֹיִ"ה חכל נקלת מדנות. ושיינו גילוי קוֹיִ"ה ע"י מדנות, כלזוכן מדנות.

ונטהָל לְזַוְן הַגְּלָ"ה צהוּת הַפְּצָר להגדיל מה הַהֲקָם כמיהות, קוֹיִ"ה צי' כל תפימת 'ענלה' צטופק מליותה הוּא מלזון 'הַהֲ' צהוּת חמינת 'תנוועה' צוז צס מדנות, ולכון האDEL גס לומל על הַהֲקָם 'מיהות', האDEL בערכנו הַנו מופקיס מה קוֹיִ"ה כהוּיה מוחלטת מעעל כל גדר צל תנוועה.

המנס צעומק, האמלרגה שאניה דצס קוֹיִ"ה צל מסוה, הוּא כצל ימך צל תנוועה, להוות זולתו. ו'הֵיה סוה' ו'הֵיה' גופוּת הוּא תנוועה.

ושיינו ציך ג' מהוות צל תנוועה: במקוס, וצומן, וכנטץ, ב'מקוס' ו'תנוועה צל 'ממוקס למוקס', ב'זמן'

א בסוף ספ"צ, ליקוטים.
ב כמו "ש הילשם בהקדוש" ש"א, פ"ב. ז"ל, ועיקר לשון נמצא הוא מגוירת יצא.

לי הנח הৎ הגדול צהוּת צן ד' הומיות קוֹיִ"ה: ושיינו צהוּת מליינע לכוּינע מהכח לפועל הוּא צס קוֹיִ"ה, וכל האומות שהמליס צס ענפייס צל צס קוֹיִ"ה.

צס קוֹיִ"ה צכללות יט לו צלוצה פולחות זה מדרס:

ה: סוה מלזון 'קייס' - 'הַזְּבָחָה'. צ: מלזון 'מהוּ' כלומר מהוחמליס. ג: מלזון 'שֵׁיחָה סוה ו'הֵיכָה'. עיין זו"ע הַזְּבָחָה מימן ט', ונונטהָל כלים צס. ו'הֵיכָה', צער קיחוד ובהרמוני, פלק ד'.

הלוּ מלבד על הנטחנה צל 'הֵיכָה' סוה ו'הֵיכָה', ושיינו מה 'הֵיכָה' מה צסוה, ומה 'הֵיכָה'. קוֹיִ"ה קוֹיִ"ה ע"ס, נטמינה ה' לדהויי"ה צהווכלה, ולכון ה' צס צהוּת נכתצ חני נקלת, קוֹיִ"ה מסוס צלט צייר לחיות 'נקלת' ען ע"ס הקיטס צהוּת צוֹת תנוועה כנ"ל, האDEL על הפעולות צהוּת צס מדנות צהוּת צולץ המתועה, 'הֵיכָה' סוה ו'הֵיכָה'.

ולכל מה צנגלה לנו הוּא רק צס מדנות צהוּת תנוועה, וה' צס קוֹיִ"ה

שייח' מתנוועה צייח' דה לורך נהויליה כוומתוו לפוועל ווּס דהו הינו נקריה צלט, ווּס מתנוועה ממחמתה מפל, היגל צוילצ'ה מתנוועה המתמילא לפיו שאממיה, כמו צמיזול צהמתמילא בילוין', ומתנוועה צל' הילוין הוּס מתנוועה צהינה נועעת ממחמתה מפל.

מתנוועה צהיח' צנחיםית 'גענווע' וצנחיםית 'צענטזוע' דהו ניתן להבינה צצכל, כי נבריה הוּס צנחיםית 'חכמיה' צנחיםית 'គולס' צחכמיה ענטזיט', ווּס יינו צלק מצס ממתמילא קומת הנבריה. ווּס יינו צתנוועה צל' צענטזוע הוּס ריפך מתנוועה צל' נבריה, צתנוועה הנבריה צייח' מתנוועה דהו להצלייס הָת' האקל מצלום משבך, מצהיל' צתנוועה לצנחיםית 'צענטזוע', (צנחיםית צענטזוע הוּס 'מצל' גרייד, כלומר הוּס מגדרי מתנוועה צל' ממחמתה מפל, מצהיל' צהמנס צמיגיס הָת' מלייחומו הָת' נחמןו לה' מציגיס הָת' קיפת מתנוועתו זו, כלומר הָת' נחמןו לה' הומיליס צהוּס עגמוני צתנוועע מ"ז) הָת' צנחיםית מה צנגלה הנבריה הלוו, הוּס נמגלה צתנוועה, ומתנוועה זו להינה ממחמתה מפל.

זו מתנוועה צל' זומן', כגן לממון שלiosis מהל. וכ'ינפץ' זו מתנוועה ממילדגה למילדגה.

'מבהה הכל' ייך לו צמי' הצנחות צל' גילוי: מה: מלד צהוּס 'סוח' הוּס מגלה לנבריהים הָת' 'סהוּס' צל'. כי' 'סוח' ווּ'ס'ה', כלומר מלד 'צולצ' צתנוועה, היגל מילדו זו גילוי מתנוועה צל' מצתנה, צהמנס הוּס מינגלה גס צהיח' גס צהוּס וגס צייח' הָת' חיין לו צינוי, ולכנן צפנויות הָת' מגלה סייע'ה צה' חיין נה' מתנוועה וצמיגוניות הוּס מגלה סייע'ה צל' מתנוועה צל' מעתה, והצינוי רק מליידנו.

מעתה פנויות התיילוק צין גילוי סיימת 'צטנוועה' דהצורה כנ"ל, להוית צתנוועה דהנבריה, צתנוועת הנבריה נועעת ממחמתה מפל, מצהיל' צהמנס צמיגיס צתנוועה הוּס הצורה הוּס צנחיםית 'צענטזוע' כמו צלטוב ב'עמוק המל' וצטלות מסל' סלוג, צנענווע זה הוּס לה' ממחמתה מפל ה"ז.

והצ'ר על כן צתנוועה צ'חכמיה'

^ג שער א' פרק ב'. ועיין נובלות חכמה, עלה ב'. ופירוש ספ"ד צ להאריז'ל, פ"א. וטל אורות, ח"א, פט"ז.

כי פנה הפס הגדל ששהן אין ד'
הוותיות היו"ה נקלת אין על פולחות
שוויתו הנימית וקיומו לעד, שיח
שהה ייחס טلس הצלילה ומגן
קיים הצלילה וームלי הטעפה היל
מה שפיה: כפי זהתגרל לעיל שכדי
לஹוט על פועלותיו,/slדר נעה
ע"י צמומי, ושולץ כל הצעמות הוה
שם היו"ה.

כמזהה לעיל, זהתגרל לדורי
לצמינו שבס היו"ה יט צ' ג'
הצעמות: ה' היו"ה מלצון קיוס,
כלומר עלה הדור ששהן קייס, צ'
שהה מושה המלים, ג' מלמן היה
שהה ייחס.

זהתגרה למיili הרכז הכל שה
"פולחות שוויתו הנימית וקיומו
לעד שיח שהה ייחס". ויט שלחנצה
בדורי לצמינו היה למו' בסם היו"ה
צמינה 'שיח שהה ייחס', שיח והה
קיים בסם היו"ה צמומיותהם,
ה' היה מיל מה ריו"ד הצעה.

בדצ"צ על רמקום מנגה, צלzon
'יחס' רמו' בסם היו"ה מזוז
צלעת'ל בסם היו"ה שהה בס' יס"ה,
והה כי זו'ן זהתגרה בס' צמינה ו"ה

וכל מה סמלך הרכז שהה לך
צמונעה צמומה מיל ששהן
צמינה, וכלצונו ששהן שהה ימ' צ'
מוכרת שפיה צלס צפגולותיו וכו'.

כnode יט צמינה יסודה ויט צמינה
יומק', צמינה יסודה חי' צה' מהמת
המקל, ולפיין צמינה יומק' שהה נ' מהמת
המקל היל נ' להומק' (צמינה
'מצחיט' צלzon כסופס), ויטינו ששהן
צמונעה ה' נ' צה' מהמתה מקל, ולפי
זה יומק' צמינה ימוד מוקס הנטפקה,
ויסודה צמינה מלכות מוקס רמקל.
המנס צמונעה מיל יט צמינה יומק'
והה צמונעה צל צעוזען, צמוד ה' נ'
יקיר לי הפליס ה' יל' צעוזעים,
ולמעלה מיל שהה רעדל צמונעה,
והה צמינה יסודה, הי' 6, שהה
תמי, צלמעלה מן צמונעה.

יונה מיל ד' מדרגות צמונעה:
ה' צמונעה מהמתה מקל (צמינה יסודה
המתמן והה כל לדורי הרכז צמינה חכם),
צ' צמונעה צל מהמתה מקל היל צמוד
'טוקפה' (צמינה יומק' מצחיט),
ג' צמונעה צמינה צעוזען צה'ינה
מחמת טוקפה (צמינה יומק' רעליזן), 7:
העדל צמונעה מומלט (צמינה יסודה).

שיינו בגילוי דעתם"ל יתוח מגד' חילוף הומיות', וges כהן שיה נימן לטהול מדוע 'יש'ה' טהוה ציון לעת'ל רמזו לך חמילוף הומיות לעומת 'יש'ה' ו'ס'ה' צרמויזס להדייה, מצויה לדב' צערין סמלה' טהווכל, שכון צלעתם"ל כו' עולס צעל' המל' עלמה' דין, כי לך המל' שכונה כה' העמיד טהוה 'יש'ה', שגדלתו כו' צה'נו גילוי מעיקלה' היל' כו' מהגלה לעתיד המל' גינו' טהוה. ביהול טהוה' לעת'ל כמוד השאלת הומיות חי' פירושו טהומיות מהליפיס ה'ת' כו' נ' ממילנה, היל' שהשאלה נעשית לווקה של' יד' עזודתנו צ'ת' היל' טני', טנפוך ה'ת' כו' נ', ו' גופה עזודה טהוה, וממיינ' יתגנה לעת'ל גינו' צל' י' צמינות השאלת הומיות יתגנה ges יש'ה'.

ביהול נוקף טהווכל ges כו' ה'ס מנקד ה'ות ו' צקגול יש'ה' ממציאות צל' עתיד וצ'ה' רמזו יש'ה' גהו'י'ה. וכו' צמינה נוקפת יש'ה' רמזו צמינות 'נקודות', וכו' נקודת צקגול טהוה צמינה 'זקירות' לי קגולה מכל העמיס'. וges ל'פי ביהול

לי י' כה' פירוד וקטעות וגדלות, ורק ה'ו'ה נגמר עלייה' "תליין רעניין דלה' ממפלצין", ה'כ'ל לעת'ל צוז'ן יש'ו צדרכת ה'ו'ה פ'פ' ול' יש'ה' ges פירוד, ממיל'ה ה'ף ges יש'ו צמינות ges י'ה', וה'ז ges ז'ן ד' הומיות כו' יש'ה'. ועיין מגן ה'צלה' ה'ו'ה סימן ס' צס' ה'תפה'י', טהות י' ו' מהות ו' ממחלפיים.

הצ'ט מוקף צדכיין, צס' סי'ה' צמילי' יוד'ין טהוה ע'ג' י' צ'ו הומיות יש'ה'. ושיינו צמה' צרמו' ל'צ'ון 'יש'ה' צס' קוי'ה' שיינו צמילוחו ול' צס' ע'מו', ולרי' ציהול, כי יש'ה' כו' ges לעת'ל ומדוע כו' רמזו לך צמילי' לעומת טהוה' וס'ה' צרמויזה צס' נ'מו.

וטעס כו', מסקנת צמילי' כו' 'זונתנו לפועל'. ولكن כיוון טהוה' לעת'ל כו' ע'פ' מעשה צנ'ה', אך' כו' רמזו צמילי' דיביך, צזה' סונתנו לפועל.

צ'ת' לה'ס י'זודה מעה' ביהול נוקף, צ'ה' ges ה'ו'ה י'תמל'ף צ'ו'ד צ'קוד חמילוף ה'הו'י', ו'זה' רמזו יש'ה' צס' ה'ו'ה.

זה נפנה כי' ישיה', והוא הילוף כל שהוא הוא.

הלאם נהגות ותימוליס מתייה מה לדלי הגר"ה ש' עיקרי' סס קוי"ה שהוא יחי"ה. וכל הנ"ל הס ממלה תכיהו ש' עיקר שמתגלה נדבלי רצומינו לין למזו סס קוי"ה ש' יפה והוא וי' ישיה.

ונלען לדלי הרכ' "עלס הצלילה וצמין קיוס הצלילה וחליל התחפכו אל מה ש' ישיה", וזה צעלס ציהול העניין כל ש' יפה והוא וי' ישיה. 'עלס הצלילה' אין הצלע סייח קמי, הפלר לנחל כפתומו ש' הוות לפני י' הלוויי צנין, והפלר לומר ש' הכוונה סייח על 'עלס הצלילה' כל כל עולס ועוולס, צליון לצכל עולס ועוולס, השulos הקודש לו הוות נצמינה 'עלס הצלילה', וכן 'המלח התחפכו אל מה ש' ישיה' ש' הוות ג"כ ביהם נעלמה לדין.

בדצ"ט על השם מנהל, צעלס הצלילה סיינו 'עלס המלח' צ' הוות י', וסיינו ש' ישיה' צ' הוות י' הוות מורה על 'עלס

זה, נ"ל צ' ז' עוזדתו, להביה מה נקודת סקגול צס קוי"ה למן מגלה גילוי יחי"ה דלעת"ל.

הכל"ט על המקום, מנהל ציהול נוקף מלכז יד כל הרכ' פתיה, והוא ש' חותמות קוי"ה הס ויח"ה ש' הוות מסמאות כל לעתיד. הצחנה וז' פ' ש' הוות נחינת סית הלפי צנין קודס ני', ושיינו כי הוות קודס לעת"ל וצחהותו מתגלה גילוי ד' יחי"ה צלעת"ל.

והכל"ט מנהל ציהול נוקף הצחנה כל 'ישיה' י' ימל, וצחנה כל הוות י' ימל, ה"כ נחת מה י' והוא שיתלים וכך מה'ה הצחנה כל 'וישיה'. לפ' הצחנה וז' חמילות הוות וי' מולים על כך ש' ישיה' ש' הוות מלא צחנה, ולפ' י' הינו 'ישיה' כפתומו הלה פילוז סדרל ש' ישיה' שננה על נחינת 'ווש' לדתים הלוויי צנין והוא ש' חינתם כל 'וישיה' ד' יקה. ומה צמוץ 'ישיה' סיינו צמולה על מה ש' ישיה' צחינו תלוי עצודתו, הלה דוקה 'ווש' הוות מסלכי עצודתו צע"ז נעה צינוי צחנה, צינוי צעל, צעל

המפלצות למתה ונענשה צס כ"ז, ויה"כ יהי צס מ"ה החדר מהמpta למקן מת כ"ז, וזה השעודה דצית הילפי צנין צס מ"ה יק"יס למקן מת צס כ"ז. וכיהל יק"יס התייקון, צס כ"ז יעלה חורה נצס ס"ג, ומולס צס מ"ה נטחן הילם יצוב ג"כ נצס ע"ב לי צס מוקול ילייהו, והו שעולס יצוב לחיות י"ה, המנס זה נטחינה כל י"ה כל ע"ב וק"ג גרידת, הילם כויה השגנה כל ע"ב וק"ג צחצחו כ"ז והמ"ה נצולקס, וסוחה השגינה כל י"ה כויה כויה דטרס השילוחה וי"ה לחולה, ושינוי מעילם למתח ומתח נעליהם.

וכמו י"ה גס עלייה כל ק"ג לנ"ב וסוחה השגינה 'הן השגינה' צסוז ויווג בע"ב מניא וציה. לפ"ז השטאפו מל מה צ"ה' צמזר כ"ז ונ"ג והמ"ה לנ"ב ק"ינו צסואה המד מצרכי השעליה. וכמו צמעילם למתח שיח מת כל צרכי השילוחה הנו גס השעליה יט מת כל צרכי השעליה.

כתג הנצס: "המנס נטחן הילם יצוב

ו בדיקות אף ס"ג וכן ע"ב.
ו' אותן.

הצלה', 'הו' צזו הות ו' מולה על השילוחה, ו'יה' כויה הות ' על כל מה שית הילפי צנין. לפ"ז טرس השילוחה הינו כפצוטו הילם פילוזו כויה 'המילת השילוחה' לרשותה השילוחה צסואה 'עלס השמאנצה'. וונומך לביו ק"ינו מזוס צ'סואה ק"ינו כויה ו' הילפי צנין כויה 'עלס השמאנצה' כהכלת ק"ינו עלס השמאנצה צקודס לנו, [מאניה] ה' נימלה צ'טרס השילוחה קה' על נפי כל י' הילפי צנין, ה' 'סואה' כויה י' הילפי צנין ולת צית]. לפ"ז 'המלח השטאפו היל מה צ"ה' ק"ינו 'צעלס השמאנצה' פוזל נסיות 'עלס השמאנצה'. ולפ"ז 'סואה' כויה צולש ננקודת סי' כל צ"ה'.

ו' כ' לפ"ז יט נחתנון מדוע דעת'ל כויה השגינה 'ה'ה' ומיינו פוזל השגינה 'ה'ה', ומגמל שלצ"צ צ'שטאפו היל מה צ"ה' ק"ינו חולה השעלס למוחו, כלומר כפי ציזומל צדורי הרצ'ן לרשותה השילוחה שיח ע"ב וק"ג, ומחל כך [הצפירה] צנוקודיס, צסא'ג למס'ג נענשה ננקודיס,

ה הדברים מפורשים באופן רחב בשעריהם להלן.

לעת"ל היה גילוי גדוֹל יומל [והו]ה בתפיפה כל כל מורת הקבלה וכל עולס עליון שהוּה מהדורות בימק למתהנוּן, וזה פירוד צערך לעולס עליון ממנו ודוו"ק], כ- צב"ע כל מה היה ייחוד צבורה בסוף פירוד, ימחדך ציזדכלו ויתعلו להתיימד כולם צבורה בסוף, וכיינו גילוי צעלמה דפיולדת הסופר להיות מהדורות, וזה גופה גילוי מהדורות גדוֹל יומל מהן גילוי מהדורות והגילות צלפני עולם דפיולדת.

קיקוס העניין: 'טレス הצלילה'

(לבדי שלגדי טLOSE) סיינו ע"כ דה"ק, והוא במחינה כל י' מהוּה עולס במשמעותו (וחע"פ טהין לנו זו הצעגה וזה מתגלה רק במחינות 'צערות', ולהין בס במחינות מהומות כלל, וכל מחנת גילוי מהותיות סוף מהוּות חם"פ וכפלתוּת נפה נגלה כ"ע מהוּות כדיותר לאלהן, מ"מ מזוהה שלגדי במלוי"ל ובתורת כתש"ב וכארמץ ב morale הלאה כל תפיפה טיב למוטה י"ח למעלה נתקי דקוט, ולכן ייתן להגדיר צע"כ דה"ק במחינת חות י' למורות טהין בס במאמת במחינות מהוּות), 'זמן קיוס הצלילה' סיינו סיתת חלפי טנין מהוּה במחינות ו"ק, מהרי המתהפכו הכל מה טsie' סיינו

מ"ז מה שיזדכלו כל הగופות והכלים ויתגמל כל השומריות והעניות ויתהפק כל גופו לנשמה (כלומר כל כי' שופך לחיות חלק מן פניו) והוא יתעלו מעילוי לנעילוי עד צימחה כולם זכ"ז ויתמידו הכל צו ויסיה ר' מהד זכמו מהד", והוא דהס מ"ז ממתגמל כל מה היה לו מה מתחדש הצלילה, הכל מהן מזוהה ממדגלי הלהב צ'יסיה ר' מהד' סיינו לנו י"ה צלפני הצלילה הכל מהר'ה, וכיינו כלצונו "ויתגלו הול ה"ק מהגילות ויתגלה סייחוד כס' במליהם הצלילי', כלומר ר' מהד סיינו מהגילות, ט' מידום כל גילוי מהדורות מהגילות. (ו"ג כי מהגילות גם לפמי' המתהפכו הכל מה טsie' מה מהן בגilio, ויזהר מיד). ו'צמו מהד בגilio, ויזהר מיד', מהד' סיינו גilio הטי"ת צב"ע, לשינוי ציזדכלו ויתعلו להתיימד כולם צבורה בסוף. ולפי שלגדי 'מתהפכו הכל מה טsie' י"ח צו טמי' נקודות מידום, ה- סיינו צביהוּת צמיעיקלה טיה ייחוד, מהז לעתיד ימחדך גilio כל ייחוד צתכלית הצליל', וכיינו גilio במחינות תוקפת, לשינוי 'ויתגדל סייחוד צו', כלומר צימק בגilio הkowski הגילוי

ועי"ז צנמתקה מהויל נעהו הכלים, וכטילדו מהוילות חמולה למטה ילו רק ט' מהוילות הולס הול הכל נטהל למטה חמוהין, וכל הול הכל נטהל חמוהין, כלומל הול הכל נטהל חמוהין ומטהל צס והול שטכממה יلد ונכטם הכלים, ולכן כטמדלים הכלים כיינו כל' דכתה עס הול דמתמא, וזה נקודת סימוד שגדול חמין לנו נגיעה הכלים. (המיס וזה מוד תפצעות צניהם צטילדו חוויה, אך מוד תפצעות להזונה הול הכלים נטהל הכלים, וזה גס השטטש שפערמים הכלים נקלות 'חין', ופערמים המתמא נקלחת 'חין', כי בעולם השוקדים בהתפצעות צניהם הול דמתמא מיהיל הכלים דכתה, ולפ"ז כטמדלים עד כל זה לפ' התפיפה הוא צהול הכלים נטהל כלום חמוהין. וכז' כי סוח' ימוד גדול מלהוד.

לפ"ז נוכל להזכיר את הקטילות צץ צדורי הרג, לדוגמה בגוניה צל בטנית"ה דעקבמ"ב צץ צס הנטנות בקדר שפערמים השטטש המתמא ופערמים כטמל, היזהויל כנ"ל הויל צמיהד מהוילות, הול הכלים נטהל חמוהין חמיהין חכל מוד הכלים יט' לנו כל' דכתה ומיהיל צו הול הכלים. ומדין

זהב"ז כוזל להיות ס"ג ובמ"ה כוזל לע"ב, וטה"כ סק"ג כוזל לע"ב ונעטה זיוג בע"ב מיניכ וציה בבחינות 'הצן בחכמה'.

יתר על כן הלי כל קומה צף מתדרגת הכלים, הלא שפערמים הכלים לג' נמנה כי סוח' קוף רעליז' ומחילת המתמן. ואו' השטטש צץ ד' מילוחים ולהין מילוי צל' י', וכיון לכל מה למיiri צקצלה סוח' חמימה דה"ק והו' כוונת 'טלס הצריה'. נפ"ז 'היה סוח' ו'היה' סוח' חמינות 'חותימות', חמילתמו חמימה ומיומו במלכות, ולמענה מכן סוח' חמינות קוו' צל' י', וטה' מנש' סוח' חמימת צורץ 'היה' הצל' חמין צו חמינות חותימות הלא סוח' חמימת קוו' צל' י' והוא נמענה מלה' קן חמינות כתה.

והנה שוקדים יהו הקפירות המתמונות קודס לעליונות, לעומת שוקדים ציינו הקפירות העליונות קודס. שוקדים ציינו קודס המלכות וטה"כ העליונות עד הכלים, כטה' וועל' הקפירות למיהיל עלה קודס הכלים וטה"כ חממה, וכו' עד שטטה המלכות, כפי ציזהל נטהל השטטה שוקדים וכן צער מני ונח מני,

הכתר. ולכן ה"ע"פ צ"ח"ס' ה"ינו כפצותו טהורה קונו כל י"ה ה"ל ס"ה חמינות י"ה ע"מו, מ"מ כיוון צ"ט רצימו לכתר צפנויות ככלי לכתר טהור הימנאה מהיר צו גיגלי, ה"כ בערך זה י"ה לנו נגיעה במלוא הכתר.

מיד כך כפי שיזהיר מצער מני וליה מניין, שזכה לכתר ע"מו י"ה ה"מןנה כל י"ה, והויה ה"מןנה כל י"ה, וכן ה"ה ה"מןנה כל 'הטהפה' ה"ל מה ש"ח"ס'. וה"מןנה זו כל כתר ה"ה כתר צ"ט צו חמינה כל ח"ג, ולכן י"ה צו ה"מןנה כל י"ה, כלומר מיד סיומו שלושה ה"מןנה וצינה י"ה צו י"ה, ה"ל מיד ע"מו ה"ן צו ה"ל חמינות כל קונו כל י"ה קהילנו מתנצלות כהוויות.

ש"ינו כל דבר י"ה לו מיוחות לע"מו ומויוחות לוולטנו, ובס חמינות מג"ד בג"ת נס"י, חכ"ד וזה ש"הופן שמתפרק לעליון, מג"ת זה מיוחות לע"מו, ונס"י וזה ש"הופן שמתפרק למתחון, וכזהר עומקיס חמינות כל י"ה לכתר ש"ינו מיד נס"י ש"כתר, טהורה מוקול המפטנותו לח"ג, קהס י"ה.

ח פ"א.

הכלים ה"כתר יהוד לרשותם, ומדין ה"ולוות ה"מכמה היה לזרימתם ולכן ה"מכמה היה ה"תחלת כל דבר, ולכן כצמ"דריס על 'ח"ס' טהורה ק"נו כפצותו טהורה קונו כל י"ה (כלומר קונו כל י"ה חמימת ה"ר ה"כתר), ה"ל מדריסים על י"ה ע"מו טהורה ה"ר דמכמה (כל כי דכתר) טהורה חמינות 'ח"ס', ויקוד זה מתחיל בעקבות כהאר ה"כתר עלה ונטהר כלול חמיה, וש"ינו צגilioי לה"זון בעקבות ש"ה גילוי כל ה"ר לכתר כל כי דכתר, ה"ל מ"ר ה"המתקות ה"ר לכתר שנטהר כלול חמיה, צס ה"תחדץ ה"מפיקה כלול חמיה, צס ה"תחדץ ה"מפיקה ש"המכמה כל כי דכתר, וממש ומיין ה"המכמה מהילה כל כי דכתר, כי ה"ר ה"כתר עלה ונטהר כלול חמיה. ולכן צהפטנותה אריה צוונה בעקבות מועיס מהכתר, וצהפטנותה ה"אניה מועיס מהכתר, מדין ה"ולוות.

המנס כפי שיזהיר בכל ה"ר ש"המתק מטהר רוזס והוא הרץימו, וה"כ ה"ע"פ צהפטנותה ה"אניה בעקבות ה"ר לכתר עלה ונטהר חמיה כל מטהר חמיה מ"מ נטהר כל כי צלו רצימו כמו ש"מזהר צס, וש"ינו צפנויות טהורה ה"ר מ"מ נטהר הרץימו לכתר ה"מנס גיגilioי יהוד ה"ר ה"המכמה כל כי

כל מzeitה קן יומק' הוּא גָּלְהָא, וַיּוֹמֶק
הוּא גָּלְהָא צְמִינַת הַמּוֹקֵפָת צְמֻוד 'יוֹמֶק' כ'
עֲלֵיכָם נְכָס הַלְּבָשׂ פָּעֲמִים', וּמְצִינָה
זו חַיָּכְךָ לְהִיוֹת מִמֵּד צְמִינָה צָל
'מוֹקֵפָת', וְסוּהָר צְמִינָה מְ"ה הַמְּדָלָךְ
צָהָוָה צְמִינָה מוֹקֵפָת, וְסוּהָר צְמִינָה
סְוּלָךְ מִזְמִיחָה קְנָן יְמֶק' צִיךְ זָוָרָךְ
קְיַחְיָה צְמִינָה מוֹקֵפָת גְּגָרִילָה.

המנס מגד צולץ מטבח צן דוד
צעומק חיין הכליה שטקהה צמינות
תוקפת, צהלי המלכות צולצת
ככל ויקוד צולצו חמוכה, מה"כ
צמינות יוקף צהום יסוד וצולצו
בחכמה, מגד כך כל פועל פועל
להכלית, וכל חללית מכליות צייפה
תוקפת. המנס מגד צמינות צולצת
מלכות בית דוד, צצולצת ככתל,
היאן צמינה כל תוקפת הילך סוח
הצמינה 'צנדע צלה נדע', כלומר
כי כל צמינה תוקפת הויה צצמינות
'ידענה' צציר חמוכה, לעומת זאת כרך
ככל צהין צמינה 'ידענה' הילך סוח
צצמינות 'ה' 'ידענה' להיינו 'צנדע
צלה נדע', צחכמה נכללה ככתל,
לכן חיין הכליה שטקהה תוקפת. הולס
הכתל עגמו, סוח סוד שהו"ה
בלמעלה מצמינות יידענה.

לפ"ז 'המתקכו هل מה ש'יה' ס"נו י"ג, כלומר هل מתחיליס בע"ג זה וזה וממגיליס בע"ג ק"ג וזה מדברים כcamel עלהמו הוא שווים צוותא כל י"ה (נכניתם צוותא להוציא), ולמעלה מכך וזה הנטנה כל קווין כל י', ולפיקד ב'יה' הגםול והוא בקווינו כל י' והוא מגמת לדכתה, ולפ"ז המתקכו هل מה ש'יה' הוועוד נטנה כל קווין כל י' נמיית 'ש'יה' נטנה כל קווין כל י' רק ש'ג"ן והמ"ה הגםולו', וזה רק ש'ג"ן והמ"ה מוזליים לנע"ג ומ"ג זורה הנטנה כל י"ה י"ה י"ג.

בנוקודת זו יס לורך ציון, שארם זה
ימזר לזמן קומו כל י', כולם
ל' היא סגנון', ה' מ' נקודת
המידות בצלילה אנטומף למקור על
מה עקייה מתחלפת.

הוֹלֵס צִימָוֶל הַדָּגֶל צְעֻוּמֶק, יְשׁ
מְזִיחַ צָן יוֹמָק, יְמָוֶה, וּמְזִיחַ צָן דָוֶה,
מְלָכוֹת, בְּנָכְלָהָת 'לִית' לָה מְגַרְמָה
כְּלוֹס', וְאֵימַת צְוָרָעַ לְמִצְמָה צָן
דָוֶה, נְעֻוְמָה מִצְמָה צָן יוֹמָק צְזָוְלָעָדוֹ
צִיקְוָד, וְצְלָלָות הַס צְחִינָת מְהַבָּה
וְכְ"ז. מְלָד כָּר צְוָרָעַ לְיוֹמָק הַוָּה
הַמְּמַ"ה, צְבָוָה שְׂמִיכָה לְהַכְ"ז צְבָוָה
צְמִינָת צְוָרָעַ מְלָכוֹת נִימָה דָוֶה. וּמְלָד

המוקפת בצעירותה, כי כל הצעלה היו נועמת מופיקת חמיה נקיות מומוקפת טהורה חמינות ידיעה, אך נמעלה בcheinית קוו צל י' בצעלה זו לה قيمة, והויה בcheinית 'צדעה צלה נדע', ויתר על כן, חמינות היהיה שלמעלה מהידיעה. ונדי לקו צל י' הויה חמינות 'טערםיס' וזה מוד הול דחכימה צלי דכתיר כנ"ל אך עמוקה כויה נמעלה מן השטומים צהוב בכתיר הגמר (בדיעיל חייה בגמור), וכס כויה נמעלה מטעס ודעתה ויה' כס חיון טעם לצעירה.

ולכן כל הקצעלה ממחילה מהחכמה (הוֹר דחכימה צלי דכתיר כנ"ל), לשינוי חמינות המולצות, כי צס ו락 צס, צי' 'טעס' וצ'יך 'ידיעה', ע"י חכימה וצינה צס חמינות 'תרין רעין לד לה ממהרין ממדדי'. הולס נמעלה מכך חיון מוקס למקילה.

וכויה מכאן צל 'הוה' צהוב חמינות ו' צהוב חמיזול, כלומר טהיל במאקיפה צל 'חיזוליס', לעומת חמינות חמינה צל 'חייט' לקו צל י' צהוב חמינות הוֹר פסוט.

המנס כיוון שהמננו נמלחים צעולים המיICON צאוּר המהן צל מ"ה שמאצ צאוּר חמינות מוקפה, لكن י' צהיפקה צל חוקפה, ולפי מפיקה צוּר צמוגלים צגס חמי' ההלג' או י' צמוגלים י'יה חמינות מוקפה, העצילי צ'יליך יהה חמינות מוקפה, חמנס חמיפה פנימית יותר צזה תפיקת המלכות צצולטה בכתיר, צס חיון הクラ צל חוקפה.

והמאקיפה צהינא חמינות מוקפה, זה מוד חמולה לקו צל י' צהוב נמעלה מע'צ'יך צהוב י', כי כהן כל מדגרים חמימה טהומייתו צוּר יקו (כפי צמגולם גיגר'ה צמלכות סיה מויימות לעזמה) זה חמינות מוקפה, הצל מוד המלכות 'ללית נה מגרמא כלוס', חמינות צשי' ענייה צשי' רק נקודת הרמת, חיון זה חמינות מוקפה. ודוווקה חמינה ו'ק צ'ילוח יותר מנוקודה חממת, צס צי' חמינות חוקפה, אך חמינות צילחה נקודת הרמת, חמינות 'המת', חיון זה חוקפה.

ומוד כך 'המלח' שתחפכו אל מה חייט', ימזר נמה טהיה נגע חוקפה, וכס לה צי' הצעלה ה'כ' מה

ט עיין פירוש הגרא על ספר ז, פ"א ד"ה
וארעה אתבטלה, ועד מקומות.

דע את תורהך - חיבור לתורה

פרק ג - שלשת המדרגות של צירוף לתורה

חיבור הגוף לתורה לעומת החיבור הנשמעה לתורה

נביין כעת נקודה ברורה מאד.

על דרך כלל אם האדם לא عمل על עצמו לגלות את נשמו, טבעו של האדם הוא שהגוף כובל את נשמו כמעט כמעט לגמרי. זה סדר הבריאה. האדם לומד דף היומי, וגם לומד קצת יותר בשבת קודש, שומע עוד ועוד שיעורים, והוא לומד גם כשהוא חוויל בביתו, אך עדין יכול להיות שהכל הוא במערכת זמנית, ולא מותוק חיבור הוותי. מצד כך, יכול להיות שהאדם עוסק בתורה כל ימי חייו, אין לו עדין את החיבור הרואי לעסוק התורה.

מי שקולט את הדברים אלו לעומם ולא מיתם, הדברים הללו יכולים לסייעו את نفسه מאד. אבל אנחנו לומר דברים אלו כਮובן רק לפתח את הנפש לגלות את החיבור היוטר פנימי.

מדרגת הצירוף של האדם לתורה - האם היא בא מה מערכת הגוף של האדם, או מערכות הנשמעה של האדם? וזה בעצם שאלת השאלה.

לעולם יש בכל אדם גוף ונשמעה, אומרים חז"ל שהتورה היא הנשמעה של העולם. אדם שנמצא במדרגת גוף -

מצטרף לתורה ורק במדרגת הגוף. עליו נאמר "אסתכל באורייתא - וברא עלמא", רק על ה"ברא עלמא" שבה - על הגוף של התורה, זה הוא מצטרף. הוא יכול לעסוק בפרק שור שגח את הפרה רק מצד ה"ברא עלמא" של התורה, והוא יכול לידע את הדין, ולעסוק בכל מיני ספיקות שבדין, אבל הוא עוסק רק ב"ברא עלמא" שבתורה, ולא ב"אורייתא" של התורה - כי רק גופו עוסק בתורה.

במדרגת החיבור לתורה רק מצד גופו, אפילו אם הוא עוסק בחלקים היוטר פנימיים של התורה, בעומק נפשו הוא יתפוס רק את המثل של הדברים, ולא את הנמשל, והמשל שבו הוא ה"ברא עלמא" שבתורה. אפילו בחלקים הפנימיים ביותר בתורה שיכולים להיות, אבל כל הדברים מולבשים במثل, והוא יתפוס רק משלים - מחמת שהנפש שלו תופסת רק את מדרגת הגוף של התורה. הגוף הוא משל, והשמעה היא הנמשל).

עבדה

דע את תורהך פרק ג'

בלבביפדייה
עבדותה ה'
אנח

הנשמה היא זו שקיבלה את התורה, והיא רוצה חיבור מוחלט לדבר, ללא הלבשה של גוף, ולכך נשמתם פרחה על כל דבר ודבר. קבלת התורה לא עשתה על ידי גופם, אלא על ידי נשמתם". אשר ישנו פה עמנו הימים, ואשר איןנו פה עמנו הימים", כל נשמות ישראל היו שם, כמו שאמרו חז"ל, הם היו שם נשמותם בילויים. אלו אשר איןנו פה עמנו הימים, נשימותם הייתה שם בשם בהר סיני, הם קיבלו את התורה נשימותם. אמם אלו אשר פה עמנו הימים, אלו שהי שם עם הגוף, היה להם עיקוב לקבל את התורה מהחמת הגוף, וכך הם היו צרכיהם נשימותם פרחה כדי שהגוף לא יפריע לנשימתם לקבל את התורה. היצירוף שלהם ל תורה לא היה מצד הגוף, אלא מצד הנשמה. היה להם גוף מזוקן, כי בהר סיני פסקה זהמתן, אבל סוף כל סוף הם היו בגוף, ואפיו בILI זהמת הנחש, גם גוף מזוקן אינו יכול לקבל את התורה.

אנחנו נמצאים אחרי החטא, ומצד קר האדם מצטרף ל תורה מותך זהמת הנחש. ועל זה נאמר בעומק: "בימים אכלך ממנה מות תמות", ואמרו חז"ל, "זכה - נعشית לו סם חיים. לא זכה - נعشית לו סם המוות". כיצד תacen דבר כזה שה תורה הקדושה נעשית לסמ המות? זה מכח עז הדעת טוב ורע, שעלייו נאמר "מות תמות", ועל זה נאמר שם לא זכה - נعشית לו סם המות - שזו מדרגת צירוף ל תורה במערכת הגוף. אף שהאדם לומד התורה עם שכלו, לאו דוקא שהascal הזה ישביע על הגוף שלו, ועל שכל כזה לא נאמר "החכמה תחיה את בעלה", אלא להיפוך - "מות תמות". אדם שעוסק בתורה מצד מדרגת גוף, כל עסקו בתורה הוא מצד עז הדעת טוב ורע, ועל מדרגה כזו נאמר שם לא זכה, נעשה לו סם המות, אך אם זכה ועובד בה מצד נשימתו - עז החיים, אז היא נعشית לו - סם חיים.

אבל אם האדם תופס את עצמו כנשימתו, ונשימתו באה לעסוק בתורה, כמו שנא' "כל אשר נשמה באפו" - אז זה בבחינת "מגלה לו סתריה", כי כאשר הוא מעמיד את עצמו כנשימתה, אז הוא מגלה את נשימתו של העולם, שזו היא התורה.

קשר שכלי בלבד ל תורה ללא נשמה - לא כה ה"תורה אור"

צריך ראשית לצאת מהתפיסה השטחית שהאדם מORGEL בה מילדות. ודאי שכלי אדם בקטנותו מORGEL בכל דבריו חז"ל, כגון "אסתכל באורייתא וברא עולם", "תלמוד תורה כנגד כולם", וכו'. ודאי שכלי זה אמר גמורה, אבל השאלה היא כיצד האדם תופס את הדברים הללו. האם יש לו רק תפיסה שטחית כלפיהם לימוד התורה, כגון שהוא צריך לנצל כל רגע ללמידה תורה, וכו', שכלי ההגדרות הללו הם אמרת, אבל,

יש בהם עומק שהאדם צריך לתפוז. "זהערב נא ה' אלוקינו את דברי תורהך בפינו", כשהאדם עוסק בתורה, הוא צריך לצרף את עצמו ל תורה באופן שיש לו ע Ribot של תענג הנשמה בצרופו ל תורה. אם אדם חי גוף בצרופו שלו ל תורה, אם יש לו ע Ribot מסוימת בתורה, זה ע Ribot במדרגת הגוף. כל אדם שהוא קצת בעל שכלי יש, אפילו אדם שאינו שומר תורה ומצוות או אפילו גוי, אם הוא בר שכלי, הוא נהנה מדבר ישר שאומרים לו. אדם שיש לו תשואה שכלית, הוא נהנה מדברים של שכלי. בדורינו זה לא "כ"כ מצוי", כי הדור נמצא רחוק מאד מן השכליות, אבל בדורות קודמים, היו הרבה בני אדם שהיו אנשי שכלי והיו נהנים מהשכל הישר של התורה.

בשות מתן תורה, פרחה נשימתם של ישראל על כל דבר ודבר, עומק הדבר הוא, כי

בבית גנוו' ושבת שמה" וכמו שמדוברים רבותינו שאין הכוונה שהמתנה נמצאת בבית גנוו' והוא נותן אותה לבני ישראל, אלא הוא מכניס אותם לבית גנוו' - זה המנוחה שנמצאת אצל יתברך ועליה נאמר "יכרו בניך וידעו כי מatak היא מנוחתם".

זה שבת שנאמר בה "שבת וינפש" "זינה ביום השבעי", שבת הוא זמן של מנוחה ונצטוינו בה במנוחה, זהה המנוחה באלופו של עולם שהוא האנה - נח-א' מצד שורש התיקון.

אבל כאשר זה מתגלה בקהל מתחפה המנוחה למציאות של אנה שכאשר האדם מיטלטל ומיטרף כספינה בלב ים, נעהר ממנו מציאות המנוחה כי זה ההיפך הגמור מציאות המנוחה וזה הבחינה הנקרת אנה - עקירת המנוחה היא גופא גורמת שהלה מציאות האנה.

מנוחה - צירוף זכר ונקבה והיפך כך באנה

אבל יתר על כן, ביתר עומק - נאמר בלשון הפסוק "האנח בשברון מתנים", ולכאו' מה השיקות של מציאות האנה למתנים ד"יקא? - לשונו חז' לhidou מאך "אנחה שבורת חצי גופו של אדם", וכמובן צrisk בירור מה כוונת הדבר "שבורת חצי גופו של אדם", - כפשוטו היינו שיש לה כה מסויים והגבול של הכה שלה הוא בחצי גופו של אדם, - זה בנסיבות, אבל באיכות הגדרת הדבר היא כך - לשון

בלבבי פדייה עבודת ה' - אה

אה - לשון של אנה שנאמר בתורה בಗלות מצרים "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ותעל שועתם אל האלקים", וביחס לחורבן - עניינים של הימים הללו - נאמרו כמה וכמה פעמים לשונות של אנה, בנבאים בכלל ובאייה בפרט - "ונדה מאנה" עד הלשון שנאמר באיכה "כי רבות אנהותי ולבי דוי", - כלומר - שלא רק אנה יש כאן אלא ריבוי של אנהות "כי רבות אנהותי ולבי דוי" ריבוי של אנהות.

שורש ה'אה', נח-א' מצד התיקון - המנוחה באלופו של עולם

מהו המהות של מציאות האנה? - ברור ופשוט שהלשון של אנה הוא משורש א'-נה, וכשהזה מתגלה מצד מהלכי התיקון זה מה שנאמר במנוחת השבת "מנוחת אהבה ונדה מנוחת אמת ואמונה מנוחת שלום ושלוה וכו' יכrico בניך וידעו כי מatak היא מנוחתם", ובעומק מה כוונת הדבר 'amatek' - זה לא רק שהמנוחה היא מאתתו שהוא נתן לנו את המנוחה אלא שהמנוחה היא עמו ואצלו, וזה כוונת הדבר "כי מatak היא מנוחתם", לא 'amatek' כפשוטו אלא שמי שנמצא אותו - אצלו, זה מקום המנוחה. וכדברי הגמ' "מתנה טובה יש לי

אשה בית אישה" שכאשר יש חיבור של הזכר והנקיבה זה גופא נקרא מנוחה, זה נאמר ב'ומצאתן מנוחה אשה בית אישה'. וזהי מנוחת השבת, החיבור - היחיד השלם שיש בשבת קודש, זה גופא התפיסה הנקרהת מנוחה.

וא"כ, בשורש הדבר כזו מתגללה בנפש זה ישראל.

ובזמן זה שבת שזה מה שהזכיר השתתא בדברי חז"ל שבת זוג של ישראל שהם נפש זהי שבת שהיא זמן, זה בחינת הזכר ונקייה שביהם.

בית המקדש - מקום המנוחה

ובמדרגת מקום מקום המנוחה הוא מקום בית המקדש - "כי לא אתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה" מקום המנוחה השלם הוא ארץ ישראל - ירושלים, ובית המקדש בפרט.

ולכן שלמה המלך שהוא בונה את בית המקדש נאמר בו "הוא יהיה איש מנוחה", כי בזכות לבנות את בית המקדש שהוא מקום המנוחה - זה נבנה ע"י מי שיש בו מנוחה, זה מציאותו של שלמה המלך שנאמר בו "הוא יהיה איש מנוחה". מה שללמה המלך בונה את המקדש, זה לא רק שעיל ידו בונה בית המקדש - פשוט וברור שלא זו ההגדרה - אלא שמצד עצם הוינו, מעצם מדרגתנו הוא ראוי לבנות את בניית בית המקדש.

הר' דוד המלך ביקש לבנות את בית

רבותינו CIDOU שאדם זכר בלי נקייה או בהיפך נקייה בלי זכר הם במבנה 'פלגא דגופא' ולפי"ז ההגדירה שנאמר "שוברת חצי גופו של אדם" כלומר - על אותו אופן, על אותה מדרגה, על אותה תפיסה שנאמר על האדם שהוא 'פלגא דגופא' שנחסר לו 'חצי גופו' השני - וזה ההגדירה שנאמר ב'שוברת חצי גופו של אדם', היא לא שוברת את גופו כפשוטו אלא בבחינת הצירוף של הטרי פלאי - היא מסירה חצי אחד ונשאר רק החצי אחר, וזה נקרא "שוברת חצי גופו של אדם".

והרי, שמצוות המנוחה הוא צירוף של הזכר והנקיבה וכמו שדורשים חז"ל "אשר פריו יتن בעתו - זה עונtan של ת"ח מליל שבת ליל שבת", כלומר - שבת קודש כל מציאותה היא צירוף של זכר ונקייה.

שבת בת זוג של הכנסת ישראל

וכידוע עד מאי לשון חז"ל [-זה דוגמא אחת אבל יש כמו"כ את המכון הזה בהרבה מקומות מרבותינו] שבת היא בת זוגו של הכנסת ישראל, כמו שאמרים חז"ל שכן ישראלי אין להם זוג ולשבת אין לה זוג, והקב"ה עשה את ישראל והשבת בני זוג.

זהו ה"שבת מלכתא" שהוא הבית זוג של הכנסת ישראל, והרי שלפי"ז עומק המנוחה בשבת קודש הוא באופן של חיבור זכר ונקייה בבחינה של מה שנאמר במגילת רות "ומצאתן מנוחה

אדם קונה שביתה במקומו - זה המקום של מנוחה, אבל בלשון תורה יש גם נח שמשמעותו תנועה מכונת ומדוייקת שהיא ג"כ נקראת מאותו שורש של לשון נח שהוא מה שנאמר בקרא "ינחם במעגלי צדק" ולהיפך - "ולא נחם אלקים דרך ארץ פלישטים כי קרוב הוא כי אמר אלקים פן ינחם העם בראשותם מלחמה" וגוי' כלומר שאם יהיה מלחמה א"כ זה לא יהיה בבחינת "ינחם במעגלי צדק" אלא

יתגלח המלחמה שהיא היפך המנוחה.
וא"כ בדקות, יש כאן שני מהלים של מנוחה, יש מנוחה כפשותו שהוא מקום המנוחה שהדבר נח במקומו כמו בגדרי מנוחה של שבת, ויש מנוחה שהיא של ששת ימי המעשה שאז האדם לא נח במקומו - "יצא אדם לפועל ולעבדתו עדי ערב" אבל שם המנוחה שמתגלה היא שכאשר התנועה היא מדוייקת והיא מכונות שאין בה את כח ההתנגדות אלא היא מתנהלת כדביע להגיע לתכליתה זהו הלשון של "ינחם במעגלי צדק", זהו האופן של המנוחה.

וא"כ, יש מנוחה במדרגת שבת ויש מנוחה במדרגת ששת ימי המעשה, במדרגת שבת זהו המנוחה במקומו ובמדרגת ששת ימי המעשה זה תנועה הולכת באופן של מנוחה, וכך כאשר בני ישראל יוצאים מצרים להיכנס לארץ ישראל - יש את המכוון להיכנס לארץ ישראל מצד שהתכלית היא בית הבחירה שהוא מקום המנוחה שבבית המקדש,

המקדש והקב"ה אמר לו "בנד אשר יצא מחלץך והוא יבנה בית לשם" שהבית יבנה רק ע"י שלמה המלך דיביקא, והיינו משומש שכל מהות של דוד המלך שהוא איש של מלחמה סדר בימי חייו כפי שדוד המלך מעיד על עצמו בספר תהילים וכמו שمبואר בנבאים שדוד היה איש של מלחמות, וمعنى כך דוד אומר "ידי מלוכלות בדם, בשפир ובשליא להתר אשה לבעה", וא"כ אצל דוד הכל זה באופן של מלחמה.

משא"כ שלמה המלך יסודו "הוא יהיה איש מנוחה", דוד המלך שיד למלך של הנכלה שבארץ ישראל שזה ע"י השבע שכבשו' כלומר - הוא שיד למחות של השבע שכבשו', ושלמה המלך שיד למחות של שבע שכבשו' שחייב שיחילקו' שזהו מקום המנוחה, זה מקום של שלמה המלך [-לא שהשבע שחייב שיחילקו' נעשה על ידי אלא שזו שיד אליו מצד השורש הפנימי של הדברים], זה שני התפיסות של הא芝ה בארץ ישראל.

זהו מקום בית המקדש, מקום המנוחה שמצד מדרגת מקום.

שורש ה'נה' מילשון 'וינה', ושורש ה'נה' מלשון 'ינחם במעגלי צדק'

אבל בעומק יותר, כמו שהסבירו המפרשים כדי לעוד הלשון של נה יש לו שתי משמעותות בלשונה"ק, יש נה כפשותו שזהו "וינה ביום השבעי", הבדיקה של מנוחה וכמו הדיון שיש בשבת שכל

של דגלים שזה הי"ב שבטים שנמצאים במחנה מסביב למשכן, וא"כ האופן של היציאה שלהם ממצרים הוא באופן של "ינחים במעגלי צדק" ולכן כל התנועה שנעשית היא מסביב למשכן - זה ה"ינחים במעגלי צדק", אלו הם שתי מהלכי המנוחה שמתגלה בעומק משעת יציאתם ממצרים כמו שהוזכר, התכליות הוא בית המקדש שהוא מנוחה במקומו והמשכן הוא המנוחה שבתנוועה, מנוחה של מדרגת שבת ומנוחה של ששת ימי המעשה שזויה התנוועה המכונת שמקבילה למדרגת משכן כמו שתחדר. ולפי זה - להבין עמוק - כאשר חל מציאות של אנה כמו שהוזכר בראשית הדברים כפתיחה, האנה היא ההפקעה של מציאות הצירוף של ב' ה'פלגי דגופא' שמצוותיהם יחד האחד, זה מקום האנה שמתגלה היפך מקום המנוחה.

ולזון שתחדר השתה אשיש שני מהלכים של מנוחה מנוחה במקומו ומנוחה באופן של תנוועה מכונת שהולכת, לפ"ז ישנו שני גדרי האנה המקבילים לשני חלקיו המנוחה.

ב' המהלים שברגליים - "דגלים להלך" ו"אם תשיב משבת רgel"

אבל ראשית, بما שנאמר בקריאה שהוזכר "האנה בשבורן מתנים", הרי במקום המתנים מתחילה מקום הרגליים של האדם בהגדורה הכלולת, וברגליים עצמים ישם שני מהלכים, יש את המהלך

אבל יש את התנוועה של היציאה ממצרים שזה כל ההליכה מצרים לארץ ישראל שהיאג"כ באופן של "לא נחם אלקיהם דרך ארץ פלשתים" אלא "ויסב אלקיהם" וגוי כולם - מתגללה ה"ינחים במעגלי צדק" שהלשון של סיבוב שב'ויסב אלקיהם" זהו ה'מעגלי צדק' מלשון של עיגול, וא"כ בתנוועה שהקב"ה מוליך אותם מונה בעומק התנוועה ה"ינחים במעגלי צדק".

עד דברי הגמ' הידועים במסכת שבת שכיוון שנאמר במ"ב מסעותיהם נסעו ביציאת מצרים "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו" - "על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו" וכן לגבי הדין של סותר על מנת לבנות שיש דין שצורך שזה יהא ע"מ לבנות במקומו, הסטירה של המשכן לפני הנסעה ע"מ לבנותו בחניה - "כבמקומו דמי" זה נקרא ע"מ לבנות במקומו, ומדובר זה נחשב במקומו? - זה לא כפשו 'במקומו' שמאז המיקום של המנוחה זה נחשב 'במקומו' אלא התנוועה עצמה היא באופן של 'נה' וכן זה נקרא 'במקומו'.

מדרגת בית המקדש - מנוחה, ומדרגת משכן - 'ינחים במעגלי צדק'

ובבדיקות - והיינו הדק - יש בית המקדש ויש משכן, בית המקדש הוא במדרגת מנוחה במקומו, ולעומת כד המשכן הוא במדרגה של נח מלשון 'ינחים במעגלי צדק', - וזה ה"סיבוב למשכן יחנו" שהיא בצורת הליכתם מיציאתם ממצרים כשם הולכים במדבר באופן

קביעות במקומו דייקא. וברור א"כ, שבאנחה שמקבילה למציאות המנוחה יש את האנחה ששicityת לששת ימי המעשה ויש את האנחה ששicityת לשבת קודש, ונקבעת את הדברים בסעיטה דשمية.

האנחה בחורבן הבית על הפקעת מקום המנוחה שבבית המקדש

האנחה ששicityת לשבת קודש שהיא ההיפך של מציאות המנוחה במקומו, זה חורבן הבית, בית המקדש הוא מקום המנוחה שנבנה ע"י שלמה שנאמר בו "הוא יהיה איש מנוחה" וכמו שסביר באגם' שאין ישיבה בעזורה אלא למלכי בית דוד, ככלומר - שיש שם ישיבה בבחינת גילוי מלכותו יתרוך שמו שהגדתו הוא מקום ישיבת המלכות [=בהדגשה] שהוא הגילי של "אין ישיבה בעזורה אלא למלכי בית דוד", וא"כ מתגללה בבית המקדש מקום של מנוחה.

וכאשר נעשה האנחה הרוי היא שוברת חצי גופו של האדם והינו בדברי חז"ל כדיוע שתרי רגלי' הם מקום ה"תרי פלגא דגופא" שעל המקום הזה נאמר בפרטות 'תרי פלגי דגופא' שכל רגל ורגל לעצמה היא פלגה, וכשמתגללה האנחה בבחינה של בית המקדש - בית המקדש הרבה.

וילשון חז"ל "לא הרבה ירושלים אלא משומ שחללו בה את השבת", ככלומר

של רגליים כפשוטו שהוא המקום של ההליכה - "רגלים להלך" כלשון חז"ל, ויש את האופן של הקיפול שמתגללה ברגליים שע"י קיפול הרגליים נוצר לאדם קביעות במקומו שהוא ישיבה, - מצד חלקו העליון של הגוף אין שינוי בשעת היישיבה אלא כל היישיבה בנויה על תנועת קיפול הרגליים.

זה מדרגת שבת קודש שנאמר בה "אם תשיב משבת רגלייך", ואין הגדרת "אם תשיב משבת רגלייך" רק לענין "שלא יהיה הילוך בחול כהילוך בשבת" אלא מונח ב"אם תשיב משבת רגלייך" ה'תשיב' מלשון ישיבה - שעל שם כן שבת בעומק נקראת שבת מלשון 'תשיב' - זה מה שמתגללה מקום היישיבה במדרגת שבת קודש והגilio הוא بما שהרגליים מתקפלים שמכח כך נעשה מקום הקביעות שע"י כך כשהאדם יושב, הוא קבוע במקומו.

וזודאי שהאדם גם יכול ללכנת שזה הד' אמות שהאדם קונה בהם שביתה והוא יכול ללכנת באותם ד' אמות, אבל עצם הדין ד' אמות זה לא מדין הליכה וכמו שסביר באגם' [-יש בזה שתי לשונות בגם', וללשון אחד-] הטעם של ד' אמות מהמת שגוף של אדם הוא ג' אמות ועוד אמה של פישוט ידיים ורגליים, וא"כ הד' אמות זה לא מדין הליכה שברגליים אלא פישוט ידיים ורגליים, ככלומר שהוא המכון של הד' אמות, והרי שאין יסודם של הד' אמות מדין הליכה אלא מדין

מכoon להיכן הולכים וזה גופה הגדרת הгалות, כל גלות הגדרותה מלשון גלגול שלhicn שהדבר מתגלגל הוא מתגלגל אבל הוא לא מכoon לכאו' להיכן הם הולכים בחיצונית, - בפנימיות כਮובן הכלמושגה שזה מה שאומרים חז"ל "לא גלו ישראל לבין האומות אלא כדי שיתווסף עליהם גרים וא"כ מכoon בדקדוק להיכן יצטרפו הגרים הללו ככלומר חלקו הקדושה שצרכיהם לחזור ולהצטרכ לכנסת ישראל שזה נקרא גרים כדיוע ולא דוקא גרים בנפשותם.

אבל מ"מ, התפיסה החיצונית שמתארית בгалות היא "רגליים להלך" אבל לא רגליים באופן של "ינחם במעגלי צדק" של "ולא נחים אלקים דרך ארץ פלשתים" וגוי אלא דייקא במדרגה של "פן ינחם העם בראשותם מלחמה", יציאה לגנות היא במהלכי אננה מכח שנעלם ה"ינחם במעגלי צדק" שאין את הגילי בהילכה שביציאה שהיא באופן של "ỳנחם אלקים' וע"ז גופה האננה.

אלו הם שתי הגדרות האננה, וע"ז נאמר בעומק "האננה בשברון מתננים" ככלומר אננה בשורש מקום הרגליים שזה המתננים, יש את חלק האננה שברגליים ע"ז שנחסר מהם היישבה של מקום המנוחה של שבת קודש, של ה"אם תשיב משבת רגליך", ויש את החלק השני של האננה שהלהה ברגליים שכארו הולכים נחסר בהילכה האופן של "ỳנחם אלקים" "ỳנחם במעגלי צדק", אלו הם שני

- ביחס זהה חילול השבת הוא חילול של מקום הקביעות של ה"זינה ביום השבעי", החילול של מקום המנוחה, זה עומק חורבן הבית ששיך למדרגת האננה מלשון מנוחה שהמנוחה נתהפק למציאות של אננה, חורבן של המנוחה במקומו שבמקום בית המקדש.

אבל בחורבן הבית הרי יש שני חלקים, יש את עצם חורבן הבית ויש עוד דבר שהוא מה שהורבן הבית היליד ש galvo ישראלי לבין האומות, יש כאן שני חלקים שמנונה בחורבן.

מצד החלק הראשון שהוא חורבן הבית הוא שייך לחלק של מקום המנוחה שבבית המקדש, הוא שייך לאננה על מה שהופקעה המנוחה במקומו.

האננה "בצאתי מירושלים" על הפקעת ה"ỳנחם במעגלי צדק" שהיה "בצאתי ממיצרים"

והחלק השני של האננה שייך לגלות, - כשיוצאים ממיצרים מתרגלת המכoon להגיע לארץ ישראל שזהו ה"ויסב אלקים" שבבחינת "ỳנחם במעגלי צדק" כמו שהוזכר קודם לכן והמכoon הוא יציאה ממיצרים על מנת להגיע למtan תורה ושם להיכנס לארץ ישראל לבניין בית המקדש, זה התנוועה המכונת להיכן הולכים.

אבל כשיוצאים מארץ ישראל - ה"בצאתי מירושלים" שכנגד ה"בצאתי ממיצרים" - כשיוצאים מירושלים לא

אליה, הכל מכון אליה, זה ציון.
"הציבי לך ציוניים" – כמו שאומרים חז"ל ע"ז שחלק מהמצוות של הזיכרון של התורה הוא באופן של 'הציבי לך ציוניים', כלומר – שכשאדם רוצה לזכור את מה שהוא למד ויש בזה קושי מסוים שיש הרבה פרטים, لكن על מנת לזכור הוא מכון לנΚודת מרכזו אחת שאליה הכל פונה וע"י כן הוא זכר את הדברים, זה נקרא **"הציבי לך ציוניים"**. – זה לא כפשוטו כמו שנראה בחיצוניות שלוקחים איזה נקודה שתעשה מציאות של הזכרה, כל אופן של "ינחם", על זה גופא יש את האנחתה.

עומק מצות עלייה לרגל – שכל הרגליים מכונות לירושלים

אבל מ"מ, ה'ציוו' של כל דבר זה נקרא בעומק ירושלים כי ככל פונים לירושלים, הכל מכון לירושלים, "תל תלויות" – תל שכל פיות פונות לשם", וכן במצבה של עלייה לרגל זהה המצווה שכולם צריכים לעלות לירושלים [–יש

החקקים של השברון מתנים].

וע"ז נאמר "רבות אנחותי ולבי דוי", אז כפשוטו כמו שמתואר בפסוקים ובחוזה'ל כל הצורות שהוא שעלייהם יש את הריבו' של האנחות, אנחנו ועוד אנחנו ועוד אנחנו זה כפשוטו ה"רבות אנחותי ולבי דוי", – אבל בעומק יותר מהו ה"רבות אנחותי" – יש כאן ריבוי של אנחנו מכח שני מהלכים של אנחנו כמו שנתבאר, מהלך של אנחנו מצד היפך המנוחה במקומו ומהלך של אנחנו שהוא היפך מציאות ההליכה באופן של "ינחם", על זה גופא יש את האנחתה.

הגדרת "ציון" – הנקודת המרכזית שלכל התנועות מכוננות אליה

כשאנו מתפללים בתשעה באב במטבע הלשון שתיקנו לומר כתוספת בתשעה באב [מלבד מה שמוציאים בכלל התעניות את ה"עננו"] "נחם ה' אלקינו את אבל ציון וירושלים", מהו "אבל ציון" ומהו "אבל ירושלים"? – יש ע"ז בדברי רבינו אבל בלשון אחד לענייניא דידן בהקלה למה שנאמר כאן:

ציון נקראת ציון כלשון חז"ל 'ציון המצוינית' ההגדירה של הדבר שבאים להעמיד ציון לדבר כלל – מעמידים מכון להיכן רוצחים להגיע, זה ה'ציוו', מציינים את הדבר שכאן הוא נמצא, זה הגדרת 'ציוו', [–וכמו'כ יש דין שמצוינים את הקברים, שהוא מהצד השני] ההגדירה של "ציוו המצוינת" כלל שהכל פונה

על מה ש"דרבי ציון אבילות מבל' בא' מועד" שמתגלה ההעדר שאין את ה"ציון המצוינת" שאליה כולם פונים וועלם, נגד ה"שלוש פעמיים" של העליה לרגל יש לנו ג' שבועות של אbilות, מג' רגלים זה הופך להיות ג' שבועות של אbilות.]-ויש את היום שנחכר בו בית המקדש שהוא כנגד ה"אבל ירושלים" כמו שנסביר מיד להלן], הג' שבועות הללו הם שלוש שבועות שכולם פונים למקום החורבן וזה מחייב לג' רגלים של העליה לרגל, זהה ההגדרה של "אבל ציון" שכשנחרב ציון ו"דרבי ציון אbilות מבל' בא' מועד" הרי שנחרב הבית ואין מצוה של ראייה, אין דיין של עלייה לרגל הרי שככל הפניות כולן לא פונות כבר לירושלים, כל ההליכות כולן לא פונות לירושלים, זה הגדר של "אבל ציון" "דרבי ציון אbilות מבל' בא' מועד".

תפיסת שלימיות במדרגת זמן - שבת קודש ותפיסת שלימיות במדרגת מקום - ה'שלם' шибירושלים

ויש את החלק השני "אבל ציון וירושלים", ירושלים כמו שאומרים חז"ל כידוע זה מלשון ירא-שלם, ירושלים זה לשון של שלימות, וזה מדרגת המנוחה וכדברי חז"ל כידוע מאי שנאמר על שבת קודש "יהא בעין כאילו כל מלאכתך עשויה", מהו "כל מלאכתך עשויה"? כלומר - "שבת semua שלמים",

תוס' בפסחים דף ד' מה הדיון של מי שגר בחו"ל, אבל בהגדורה הכלולות-[כולם עולים לירושלים, וא"כ כולם פונים לשם, וזה המצווה של "וקמת ועלית אל המקום", "שלוש פעמיים בשנה יראה כל זכורך" כלומר - כולם מכובנים לשם, כל התנוועות מכובנות לשם.

וזהו בעומק מצות עלייה לרגל, מה שיש מצוה של "שלוש פעמיים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה'", - כל שלוש הוא בגדר חזקה [-מחולקת רבוי וחכמים אם חזקה בשתיים או בשלוש וכי"ל לעיקר בחכמים] "בתלת זימני הווי חזקה", כשלולים שלוש פעמיים בשנה לירושלים הגדרת הדבר הוא שנעשה חזקה שככל התנוועות כולן פונים לירושלים, יש את מקום הפניה של הפה שזו ה"תל תלפיות - שכל פיות פונות לשם" שזו שיד למדרגת הפה.

אבל יש מה שככל הרוגלים מכובנות לשם
[-זו האות ברית קודש שמצוון את הרוגל זו ציון כידוע] שככל תנוועותיה של הרוגל מכובנות לירושלים, מי שזוכה לעלות ג' פעמיים בשנה לירושלים, הרי שככל התנוועות שלו כל השנה פונות לירושלים, וזה הכל מעlein לירושלים" כלומר - כל התנוועות כולן פונות לעלות לירושלים, וזה המצווה של "שלוש פעמיים בשנה יראה כל זכורך".

אבל ציון' על שנחרב המכון'

זהו ה"אבל ציון", אבל ציון הם אבלים

אדם נח במקומו ואיננו הולך למקום אחר, אז וודאי כפשוטו מושום שיש ציווי ש"אל יצא איש ממקוםו", אבל מה עומק הציווי של המנוחה? כי מי שיש לו את הכל כאן למה שהוא ילך לשם, יש לו את הכל פה, זה עומק הציווי של "אל יצא איש ממקומו ביום השבת", כל תנועה שהאדם מתנווע ממקום למקום זה מחמת שכאו חסר ושם יש מציאות של השלמה, בשים "ויהי רעב בארץ" נאמר "וירד מצירימה" שהולכים להשלים את מה שחרר כאן למקום אחר, זה תנועה ממוקם למקום.

אבל אם הכל קיימן כאן, אין סיבה לילך למקום אחר, - זהה המנוחה של שבת שנאמר בה "אל יצא איש ממקומו ביום השבת", וזהו ה"יהא בעיןך כאילו כל מלאכתך עשויה" מכח המנוחה במקומו שם נמצאת מציאות השלימות - לכן האדם לא הולך ממוקם למקום.

זהו בנין בית המקדש ע"י שלמה ש"הוא יהיה איש מנוחה" כי מי שנקרו שלמה בדברי חז"ל בידוע מאד - "מלך שהשלום שלו" - "שהלם' שלו", זה אותן טליתות שלמה - השלם כי הוא מצייר ציר של שלימות, הוא זה שיכול לבנות את בית המקדש.

זהו "אבל ירושלים" שמתאבלים על חסרון הלימוט.

'אבל ציון' - על העדר התנועה המכובנת ו**"אבל ירושלים"** על העדר הלימוט ו**"ב' אבל ציון"** זה אבילות על

שבת הוא דבר שלם והאיסור לעשות מלאכה בשבת זה לא דין בעלמא שנאסר על האדם לעשות את המעשה מלאכה שמכח כך הוא נוצר באמצעות המלאכה כשהגיעה שבת, והוא ימשיך את המלאכה לאחר מכן בשבוע הבא...

נאמר כאן הגדרה אחרת בשבת קודש, מה שבשבת קודש נאמר 'כailo כל מלאכתך עשויה' וזה מושם שבמדגרת זמן, שבת היא תפיסת שלימות, זה נקרא 'יהא בעיןך כאילו כל מלאכתך עשויה' כי האדם דבק במציאות ה'שלם'.

ובמדרגת מקום זה ירושלים (מלבד ה'שלם' יש את ה'ירא' ובמקביל לכך גם בשבת יש את ה'ירא' שהו הבראשית אחרות ירא-שבתCIDOU וכמו שאומרים חז"ל שאיפלו עם הארץ ירא לשקר בשבת, אבל לא זה סוגיתנו השתא) - ירא שלם, וה'שלם' שנמצא בירושלים זה הלימוט שמרתאה בירושלים, הרי כל חטא נקרא חטא מלשון חסרון כמו שנאמר בקרוא "אני ושלמה בני חטאיהם" שימושתו חסירים, ועל ירושלים אומרים חז"ל "לא לנ אדם בירושלים ובבידו חטא" כלומר - חטא הוא חסרון וירושלים היא מציאות של שלימות לכן לא לנ בה אדם באופן שיש לו חטא.

'אבל ירושלים' - על העדר הלימוט שמכח החסר ה'מנוחה במקומו'

זהו ה"אבל ירושלים", 'אבל ירושלים' זה אבילות על המקום של המנוחה שבירושלים, שהרי במדגרת שבת - למה

**הנחהה ל"אבל ציון" - ההתנוצצות
שמכחה לשם הכל מכוון**

ומזוכן כאשר יש את ה"נחם" שנעשה המיציאות של נחמה, יש את החלק הראשון של הנחמה ששבים לאرض ישראל, וכשזוכים השיבה לאرض ישראל היא "על עני שמייא", אבל כשהלא זוכים זה באופן של "עני ורוכב על חמור", כלומר - כשבוקים שהוא באופן של "עני שמייא" זהו ה"ינחם במעגלי צדק", אבל כשהלא זוכים ה"עני ורוכב על חמור" מיטלטל בדרך והולך.

ביציאת מצרים עטפו אותם עני כבוד
זה היה צורך היליכתם לארץ ישראל ואלמלא חטאך כך היו מגיעים בשלימות, אבל כשהלא זכו - מתגלה השורש היותר נמור של ההגעה למקום בית המקדש שהוא ה"ייחובש את חמורו" שנאמר באברהם וכן אין אצל משה (ובכלkol, אצל בעלם), וזה העומק של השיבה לאرض ישראל שבאים לנחם את ה"אבל ציון", ומה כרך ציון זהו מלשון התנוצצות שמתרוצצית האור של השלימות, אבל זה התנוצצות בעלים באופן ש מכח כרך לשם הכל מכוון, כאדם המהפש מקום ופתחם הוא רואה אור מהמקום שהוא ה'ציון' שנוטן לו לכלת ולהגיע לאותו מקום, אבל זה התנוצצות בעלים, זה תחילת ההארה שקיימת ב"נחם ה' אלקינו את אבל ציון"

התנועה, על ה"ינחם במעגלי צדק" של הליכה באופן כזה שה坦ועה מכוונת, זה ציון שהכל מצוין למקום בית המקדש שהוא מתגלה בג' רגלים שהכל הולך לשם, זה נקרא "אבל ציון".

ואבל ירושלים הם אלה שאבלים על מה שנחסר בהם מיציאות שלימות ודברי הרמח"ל היודיעים בתחילת ספר מסילת ישרים במדת הזהירות שישנם ג' מדרגות בזהירות והמדרגה העליונה שבזהירות הוא במקשי שלימות, שאצלם יש את הזהירות מלאחסרי במציאות שלימות ויראתם - זהירותם הוא לא להיות חסירים ממציאות שלימות, זה נקרא 'אבל ירושלים'.

ועל מדרגת האבילות הזאת - עליה כתוב החותמת הלבבות בתיארו על החסיד "zecharto על פניו ואבלו בלבו", וזה הלשון אבל - א'לב שבלב נמצא מקום האבילות, - "דברו על לב ירושלים וקראו אליה" זה נאמר כבר בנחמה של ירושלים, אבל האבילות של ירושלים היא האבילות שבלב שהוא הלב שבאבל, וה'אבלו בלבוי' שנמצא אצל מבקשי שלימות זהו אבל על עצם העדר מיציאות שלימות.

זה ההבדל העצמי בין אבל ציון לאבל ירושלים, וזה ה"רבות אנהות ולבי דווי" זה העומק של שני המהלךים שבמציאות האנחה.

תגובה לשאלת:

יש בזה שני חלקים, כאשר האדם זוכה למצוות גלות מצד מדרגה של גלות דתיקון' בשלימות - הוא הולך בדיק לאיפה שהוא צריך ללבת על מנת לתיקן את חלקיו הניצוצות שהוא צריך לקחת ממשם כי זה מכוון שהואילך לאוותם חלקיו 'גרים', וכדוגמא בעלה אצל אברהם אבינו שהוא יצא לגלות מארץ ישראל למצרים בדברי חז"ל שכשוחר מהליכתו הוא פרע את הקפותיו שהוא ה"נחם במעגלי צדק" 'הקפותיו' הינו שהוא לא הלך באורה מישראל וחזר אלא הוא בבחינת 'נחם במעגלי צדק', זהו ה'פרע הקפותיו', כלומר - שבשביל אותו חלקים שהוא נדרש לתיקון הוא עשה את כל ההיקפי הנוצר שזו ה'מעגלי צדק' וחזר למקומו הראשוני, זה התיקון השלם בבחינת 'נחם במעגלי צדק', וזה ההגדרה של "פרע הקפותיו".

אבל, זה מצד מדרגת צדק שיוצא לגולות שיש השגחה פרטית שהוא יתקון את כל החלקים הרואים לו, וחס ושלום מצד הקלקל [-שלא ע"ז נאמרו דברי הגמ' "לא גלו ישראל בין האומות אלא כדי שתתוספו עליהם גרם"] הגולות עצמה היא בבחינת גלות בתוך גלות, כלומר - שהוא גולה למקום לא לא, וכדוגמא בגולות מצרים שם נאמר "ויאנו בני ישראל מן העובדה" זה ההגדרה שנאמרה שם 'עובדת אנשים לנשים ועובדת נשים לאנשים' דהיינו גם בגולות עצמה

הנחמה ל"אבל ירושלים" - גilio או ר' תברך השלם בכל מיני שלמוויות שבו מנוחת הנשמות

אבל עיקר המכוון הוא להגיע שהוא נחם ה' אלקינו את אבל ירושלים' לנחם את ה'ירא-שלם', להגיע לנחמה שיש ממציאות של שלימות.

כשיתגלה במהרה בימינו או ר' תברך שלו שהוא שלם בכל מיני שלמוויות כלשון רבותינו, זה מקום הנחמה, נחמתן של ישראל לנחם את אבל ירושלים.

אבל ציון זה נחמה לכל אלה שלא מצויים במקום, כביכול, של ירושלים אלא הם מצינינם את ירושלים, אבל הנחמה של אבל ירושלים זהו למי שנמצא בירושלים עצמה, ואצלם הנחמה תהיה רק כשיתגלה האור השלם.

כל התוצאות, כל ניצוצות של גאולה, כל האריה של גאולה פורתא שהיא ניצוץ' בעלה מנחמת רק את ה"אבל ציון" אבל בשביל לנחם את ה"אבל ירושלים" נוצר האריה שהיא שלימה.

וזו מתחפה ממציאות של אנחנו למציאות של נחמה, יותר על כן שהוא עולה למדרגה של מנוחה שזוכים להיכנס ליום שכולו שבת, ליום שכולו אריך שצדיקים יושבים ועתרותיהם בראשיהם ונחנים מזווי השכינה שזו מנוחת הנשמות שנזכה במהרה דיין.

ה'נה' שmbיא לאננה של "אבל ציון" ו"אבל ירושלים" ומה הם הנחותם שליהם שmbיאות את המנוחה השלימה.

א. מהות המנוחה שמשודרש 'נה' [שב'אנה'] היא הישיבה - הקביעות של האדם במקומו, והפקעת המנוחה שהאדם מיטלטל ומיטרף מביאה אננה שהיא היפך למנוחה.

ב. שורש ה'אנה' מצד התיקון הוא נח-א' המנוחה באלופו של עולם במאה שהאדם נמצא אליו ית' ואצלו שזהו הגילוי של 'מאייר' היא מנוחתם'.

ג. על חיבור ה"תרי פלאג' דוגפא" - זכר ונקייה נאמר "ומצאנה מנוחה אשה בית איש" וכשנשאר רק "פלאג' דוגפא" זה הפירוד של האננה ה'שוברת חצי גופו של אדם'.

ד. שבת היא המנוחה במדרגת זמן שאים קונה שביתה בד' אמותיו, וזה הגילוי של "אם תשיב משבת רגלייך" בקיפול הרגליים לאופן של ישיבה [שmailto'] שבת] שקובע את האדם במקומו, ובמדרגת מקום זהו "אל המנוחה ועל הנחלה" שנאמר על בית המקדש שנבנה ע"י שלמה המלך - "איש מנוחה", וזה הישיבה למלכי בית דוד שמתגללה במקומות העוזה - 'מקום ישיבת המלכות' שזהו שלימות גילוי מלכותו ית"ש.

ה. שורש 'נה' הוא גם מילשון "ינחים במועל' צדק" שזהו המנוחה שנמצאת בתנועה עצמה ע"י שה坦ועה מדוייקת

העובדת היא לא בצורה הנכונה, זה נקרא "זיאנו בני ישראל מן העבודה".

תגובה לשאלת:

יש שתי הגדרות של השגחה פרטית, יש השגחה פרטית שמכוננים את האדם ע"מ שתיקן את הדבר, ויש השגחה פרטית שהוא לא יכול למקומו הרואיו לו אלא - היא גופה - שייהיה לו גליות למקום אחר, זה גם השגחה, - תמיד בשתופותם את המושג 'השגחה פרטית' בצד העליון שבה זה השגחה פרטית שהכל יהיה מודוקדק לצורך התיקון שבדבר, אבל אם ישנה הבדיקה הפויה מצד קלקל - גם בה כביבול מאייר ההשגחה, וההשגחה שמאירה שהוא לא ילך למקומו הרואיו לו, - כביבול אם הוא יכול להתגלגל לכל מקום הרי הוא יכול להתגלגל - כביבול, - במקרה - אם זה סתום כ'גלגלי' בכלל, שהוא הגיע שם למקומו הרואיו ובמקרה זה היה תיקון... ויש השגחה שהוא לא הגיע לשם, בבחינת "הכשלים בבני אדם שאינם מהוגנים" ככלומר - לא רק שלא ימציאו להם בני אדם מהוגנים אלא יש לו השגחה שגייע אליו מישחו שאינו מהוגן, כמו כן בಗלות הוא הולך דייקא למקום שאינו ראוי לו שזה עומק נקודת גלותו.

סיכום חלקו וקצר

מתברר כאן בשיעור שת שידי ה'נה' מילשון מנוחה ומילשון "ינחים במועל' צדק" שמקביל לציון וירושלים והעד

שהכל קיים כאן אין סיבה ללבת למקום אחר.

ח. ציון נקראת 'צ'ין המצוינת' כי היא העמדת הציון - המכון להיכן רוצחים להגיע, במדרגת הפה זה ה"تل תלפיות - תל שלל פיות פונות לשם" ובמדרגת רגליים זה מוצאות עליית כל ישראל לרוגל שלוש פעמים בשנה בגדר חזקה ג', פעמים ומכח כך 'הכל מעליין לירושלים', ו"אבל ציון" מתאבלים על שנחסר הциון להיכן הכל פונה - ואלו הם שלושת השבועות [=שכנגד הג' רגליים] שפונות למקום החורבן.

אבל מדרגת ירא-שלום שבירושלים זה השלים שמרתאה בירושלים שנבנתה ע"י שלמה - אותיות השלם, ולכן לאلن שם אדם עם חטא [=חסרונו], ו"אבל ירושלים" הם מבקשי השלימות שאבלים על חסרונו השלימות.

ט. הנחמה של "אבל ציון" היא בשיבה לארץ ישראל במה שמתחיל להtanutz ניצוץ [לשון ציון] של גאולה פורטת שמכח כך רואים להיכן הכל מכובן, וזה הנטה הנחמה לאילו שלא נמצאים כביכול במקום של ירושלים אלא רק מציניהם אותה, אבל "אבל ירושלים" כבר נמצאים בירושלים עצמה אבל הם אבילים על חסרונו השלימות שבאהרה ולכן ניצוץ בעלמא לא מנחם אותם, ונחמתם היא רק בגילוי אורו השלם ית"ש, - ושם זה מנוחת הנשמות ביום שכולו שבת'.

ומכוונת לתוכליה ומכח כך מתנהלת לשם ללא כח המתנגד, וזה בחינת המנוחה של ששת ימי המעשה כשהתנוועה מתקנת, והדבר מתגלה ב"נחם אלקים" שביציאת בני מצרים שהיא תנוועה המכונת לארץ ישראל שהיא ע"י הדගלים שהיו מסביב למשכו, ומכח ה'נה' שבתנוועה נאמר על מלאכת סותר שהיא בפירוק המשכן על מנת לבנותו במקום חניתו הבא "כבמקומו דמי".

ו. בחורבן הבית יש ב' חלקים, עצם החורבן וגולות ישראל לבין האומות, ומצד כך מציאות האנחה שבעצם החורבו היא על הפקעת ה'מנוחה במקומות' שבביהמ"ק, והאנחה על גולות ישראל היא על אופן התגלגולותם [-לשון גולות] בלי כיוון להיכן הולכים היפך ה'נים אלקים' שביציאת מצרים.

ז. עומק ה'מנוחה במקומות' זה מכח שיש שם מציאות של שלימות, שאין לאדם חסר המצרך השלמה ממוקם אחר ולכן הוא קבוע במקומות, ולעומת כך כשהאדם חסר הוא נוצר להעקר ממקוםו ולנוע למקום אחר להשלים חסרונו, וזה מתגלה בשבת ש"שמעא שלים" כי שורש האיסור מלאכה הוא מכח תפיסת השלימות שבשבת שהאדם דבק בשלם וכך מתקיים ה"יה בעיןיך כאילו כל מלאכת עשויה", וזה גם עומק הצעוי של "אל יצא איש ממקוםו" שכיוון

בלביפדייה מחשבה סוגיות

אברהם

נדרים, לב, ע"ב - אמר ר' זכריה משום ר' ישמעאל, ביקש הקב"ה להוציא כהונה ממש, שנאמר (בראשית, יד, יח) והוא כהן לאל עליון,

כיוון שהקדים ברכת אברהם לברכת המקומ הוציא מאברהם, שנאמר (שם, שם, יט) ויברכנו ויאמר ברוך אברהם לאל עליון קונה שמים וארץ וברוך אל עליון. א"ל אברהם, וכי מקדמך ברכת עבד לברכת קונו, מיד נתנה לאברהם, שנאמר (תהלים, קי, א) נאם ה' לאדני שב לימי נעד אשית אויבך הדם לרגליך, ובתריה כתיב נשבע ה' ולא ינחם דיבورو של מלכי צדק, והיינו דכתיב והוא כהן לאל עליון, הוא כהן ואין זרעו כהן. ועיין במד"ר (ד, ח) מהו גדר כהונה זו.

ואמרו (ב"ר, לך לך, מו, ה) ר' ישמעאל אומר, אברהם כהן גדול היה. וכן הוא בפרק דר"א

(פרק לא). ומכח היותו כהן הקريب אברהם קרבן את יצחק, כמ"ש (ב"ר, נה, ז) אמר אברהם לפניו, רבש"ע יש קרבן بلا כהן, א"ל הקב"ה כבר מניתיך שתהא כהן, הה"ד אתה כהן לעולם. וכבר דנו הפוסקים איך הקريب הרי באותה שעה היה אונן, כי פרחה נשמהתו של שרה, ויישבו שכיוון שהיה כה"ג, ומובואר בזכחים (צט, ע"ב) שכה"ג מקריב אונן, لكن יכול להזכיר. ועיין מקור ברוך (ח"א, סימן ה') שדן בכך. וכן דנו איך נשא

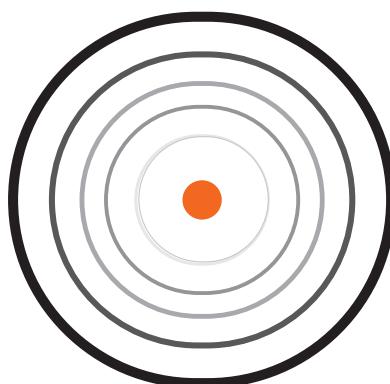
מחשבה

בלביפדייה מחשبة
סוגיות
 אברהם

מילון ערכיים בארכמית
אגטראגטיביא

דכהנא רבא בתמניא תיקוניים אתתקן,
וتحלתם מן תיקון ורב חסד, שמתיקון
זה ועד סוף י"ג תיקוניים יש ח' מדות.
אולם כהן לחתא מתחיל ממדרגת נוצר
חסד. ואברהם כהונתו עצמו ממדרגת
ורב חסד, אולם מה שגיר גיורים היה
ممדרגה תחתונה של נוצר חסד, כמ"ש
בשעת רצון (שם) זוזל, ואת הנפש אשר
עשו בחרן - ועשית נפש זהה, הוא
המשכטה מרים המעלות ממזל העליון
הנקרא נוצר חסד, עיי"ש.

אברהם אילונית לדעת התוס' (סא, ע"א)
שכהן אסור לישא אילונית, וכאמ"ל.
ומהות כהן וכהן גדול, כי הנה הכהונה
בסוד החסד, כמ"ש בשעת רצון (זוהר,
ח"ב, צה, ע"א) זוזל, שהחסד בכל מקום
הוא סוד הכהונה, וכן אברהם אבינו היה
הכהן הראשון שבעוולם (וצ"ב), דכתיב
ביה אתה כהן לעולם, עכ"ל. והנה יש
בי"ג מדות של רחמים ב' מדות של חסד.
א. ורב חסד. ב. נוצר חסד. וכחה"ג שורשו
במדת ורב חסד, כמ"ש בזוה"ק דדייןא

צורת אדם

יום שני
י"ב שבט תשפ"ד
22/01/2024 20:30
רחוב הרב בלוי 33
ירושלים

מילון ערכאים בארמית אגרטגטיא

כתב בערוך ערך אגרטגטיא, זז"ל, בירושלמי (מו"ק, פ"א, ה"א), אילין אגרטגטיא, מה את עבד לון, כמו קילון או אין כמו קילון. פירוש אגרט בלשון יון ורומי, המים היורדים בזעף ממקום גבוה ואשבורן, עכ"ל. ועיי"ש ערך קטרון.

ובקרוב העדה שם כתוב, זז"ל, אגרטגטיא - הנך חריצין, עכ"ל. ואלו חריצין שאינם עמוקים. ולפ"ז נקרים כן מלשון אגן - כל. אולם בפני משה שם כתוב זז"ל, זהו מים הנמשכנים על פני המחיצות הבנין בעין שעושין בריחין של מים, ונקרא סוסטירנא, עכ"ל. ולפ"ז זהו לשון קרוב למש"כ בערוך שיורדים בזעף ממקום גבוה. וזהו אגרטגטיא, ב' פעיםאותיות גט בקרבו, בחינת פרוד. וכן אותיות יראה בתוכו, והבן. או שאף לשיטת הקרבן העדה, הם נמשכנים על פני המחיצות בחריצין, וא"כ זהו קרוב לשון אגן, כנ"ל. אולם ברד"ל כתוב, זז"ל, כמו אקטראקטיא, והוא מקום משופע שמננו זורמים מי הגשמיים או מי הקילון לתוך השדה, עכ"ל. ולפ"ז לא נראה שיש בו חריצין בעין כלי - אגן, אלא לשון זעף כנ"ל.

ויש גורסין אנטרנטין, והוא בור שימושי בו כיר מים, והכל קרוב לשורש אגן כנ"ל. והוא קרוב למילת אגיר, שהוא גומא סביב השדה. ומайдך מצד לשון גט, זעף כנ"ל, ישנם מיללים קרובות לכך, כגון אגון (ילמדנו, אמרו, ס, ז) לשון קרב, מלחמה, זעף. ועוד אמרו (אסת"ר, סוף פ"א) שני לגינות של מלך וכו', דיקומנייא ואגוסטיניא. והיינו לגיון העומד לשמיירה או אף למלחמה. והוא גס, גס לבו בדבר. לשון היפך עדינות. והוא לשון תוקף וחוזק. וכן אגמון, שלוט וחזק. וכן אגוסטה (שם, א, ט), קיסרית, מעין אגמון. וכן אגוסטולי (ב"ר, י, ז) מעין אגוסטה. וכן אגוסטוס (ב"ר, ח). והוא משורש אגוז, שהוא חזק ותקיף. וכן אגריסיין, סוסים מזוניים (ירמיהו, ה, ח), בתרגום. וזהו אגוז קנטן. (שהש"ר, ו, כו) שקליפתו קשה. וזהו אגרטגטיא, מלשון אגוז - קנטן. וכך הוא קרוב למילת קטרון, כמ"ש בערוך הנ"ל. ולשון אגד, הוא היפך קרב ומלחמה, שלום. וזהו אגיסטורין (מדרש תהילים, פ"ב) שנעשה כמו "גיסו" (עיין ירושלמי, פ"ג). מלשון תערובת, כמו מגיס בשבת. והרי שלשונות אלו דבר והיפוכו, מחד לשון חזק ותוקף, מלחמה ופירוד, ומайдך לשון חיבור ודיבוק.

מילון ערכים בקבלה

אבייר

איתא בספר הליקוטים (תהלים, קלב) וז"ל, יסוד הנקרא אביר תוקפו של יעקב, עכ"ל. ועיין רקאנטי (בראשית, ד"ה מדרש איכה). ושושן סודות (אות תקע"ז, סוד אהרוג). ושעריו אוריה (ש"ב). אולם פעמים מוגדר אף יעקב עצמו אביר,

כמו"ש בספר הציוני (ויחי) וז"ל, מיידי אביר יעקב - קורא למדת אמת אביר יעקב, עכ"ל. וכן כתוב במאיר עיניים לר"י דמן עכו (וינש) וז"ל, הנה הזכיר אביר יעקב, ולא אמר אביר אברהם אביר יצחק, רק הזזכיר יעקב, שהוא הת"ת. והנה מיידי אביר יעקב - הגדולה והגבורה, כי הם ידי הת"ת, חסד זרוע ימין, פחד זרוע שמאל, עכ"ל. עיי"ש.

ויש אביר יעקב - אביר ישראל, ישראל סבא, כמו"ש במערכת האלוקות (פ"ד). והענין כי תחלה הוא יעקב, וכאשר גודל ומקבל מוחין גדלות, עולה ויורד מקום ישסואת, שתחליה

מלביש ז"א לא"א מן הטבור, ואח"כ כאשר גודל עליה ויורש מקום ישסואת, ומלביש מן החזה ולמטה, אז נקרא אביר ישראל. ועיין שושן סודות (אות קי"ב, עניין האילן). אולם יעוזין בשערי אוריה (ש"ב) שס"ל שאביר ישראל, הוא סוד עצמו, וז"ל, נצח לימין, והוד לשמאלו, יסוד במאצע, שהוא אל חי, שהוא אביר ישראל, תמצא אביר ישראל מכريع בין נצח ובין הוד, עכ"ל. ולשיטתו אביר יעקב, הוא לת"ת, וז"ל, וברית יעקב (שמחבר אברהם ויצחק), הוא סוד אביר יעקב, עיי"ש.

קבלה

מילון ערכים בקבלה

אבייר

בלביפדייה קבלה

אבייר

עץ חיים

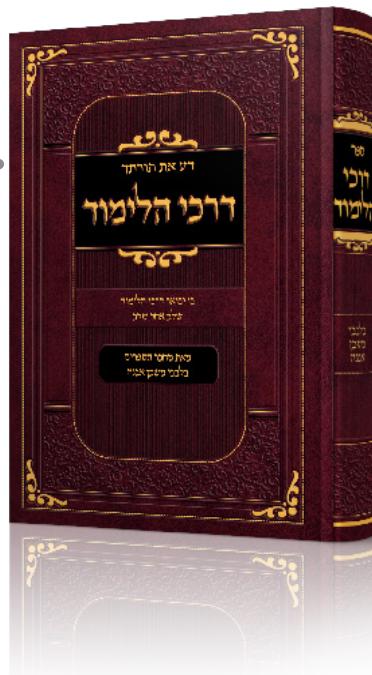
עם פירוש לבבי משכן אבנה
שער דרושי הצלם - דרוש נ' ג'

וכתב שם שכאשר יתחבר אביך יעקב לבינה, אוזי נאמר יאבר נז, עיי"ש. ועיין עוד קרוב לדבריו בעבודת הקודש (ח"ג, פרק סד). וכן כתוב בפרדס רימונים (שער גג, פ"א, ערך אביה) וז"ל, מפני תוקפו להכריע בין החסד והדין, עכ"ל.

והבן שאביך מכרייע בין ימין ושמאל. ומצד הימין, יש בו אותיות אב, חכמה, קו ימין. ומצד השמאלי יש בו אותיות ריב, מחלוקת. ובבחינת קו האמצע שבו, יש בו אותיות אבר, בבחינת אבר "כנשרים", נשר קו האמצע. וכמ"ש בשער אורה (שם) שאביך מלשון אבר כנשרים, והבן. ואביך בבחינת היסוד, כנ"ל, הוא מלשון תוקף וחזק, והוא כי ביסוד נגלה תוקף הדעת, ואוזי יורה כחן, כגבורה הנגלית במלחמה. וזהו אביך אותיות בריא, עומדים בתוקפו וחזקו, היפך חוללה. ומצד כה ההולדה באות ברית קודש נקרא מלשון חוללה - חלל, הון בעון "חוללת", בבחינת מהחולל אילות, יוצר ועושה, ובזה נתkan חלל דקלקלול, כי כה האביך בריא, הופך החולי למחולל, והבן.

דע את תורתך

דרכי לימוד
בו יבואך דרכי
اللیمود مرأשית
שלב אחר שלב

עכשווי
בחניות בארץ

בלבבי פדייה קבלה אביר

אור א"ס

אמרו (זה"ק, לך, עז, ע"ב) שמעו אליו אבירי לב הרחוקים מצדקה (ישעה, מו). ר' חזקיה אמר, דמתරחקי מקב"ה ואינון רחיקין מניה, ובгинן כך אקרון אבירי לב. הרחוקים מצדקה, שלא בעאן לקרבא לקב"ה, עי"ש ביאור נוסף שמתרחקים מאורייתא.

וכתב בספר הליקוטים (וישב, מה) וז"ל, אביר, כמנין א"ס עם האותיות, עכ"ל.

צמצום

כיסוי. וכתיב (תהלים, קו, יז) ותכס על עדת אבירם. אביר-ם. עיין ערך קטן עינים - שבירה.

לו

שורש כח משיכה בקו. וכתיב (איוב, כד, כב) ומשך אבירם בכחו.

עיגולים

כתיב (תהלים, כב, יג) סבבוני פרים רבים, אבירי בשן כתרוני.

עגל - עיגולים. ואמרו (פסחים, קיח, ע"ב) עדת אבירים בעגלי עמים (תהלים, סח, לא), שהחטו אבירים כעגילים שאין להם בעליים.

יושר

מסילה, דרך ישרה. ואמרו (aic"ר, פתיחתא יא) אילו זכיתם הייתם קוראים בתורה (במדבר, כ, יט) במסלה נعلاה, ועכשו שלא זכיתם, הרי אתם קוראים סלה כל אבירי ה'. ועיין שם (א, נד).

שערות

עשו איש שער, אדרמוני. והיינו שם שערותיו אדרומות. בסוד אש"ל, אדום - שחור - לבן. וזהו סדרם, בא"א שערות לבנות, בז"א שחורות, בנוק' אדרומות. אוילם בעשו שערו בנוק', אדרומות (עיין שער הכוונות, דריש היצית, דריש ה'). וכנגדך כך בישראל כתיב (שמואל, א, כא, ח) דאג "האדומי" אביר הרעים אשר לשאול. אוילם נדבק מה בכוחו של עשו ולכך יש בו צד דקלקלול (עיין ברכות, יז, ע"ב. יבמות,

עו, ע"ב, שבא לפסול את דוד. וסנהדרין, צג, ע"ב. צה, ע"א. קה, ע"ב. זבחים, נד, ע"ב, ועוד). וכנגדו בישראל בתיקון, דוד שהוא אדמוני.

או

כתיב (ישעיה, מו, יב) שמעו אליו אבירי לב. וכן כתיב (ירמיה, ח, טז) מדן נשמע נחרת סוסיו מכוול צהלות אביריו. וכן כתיב (שם, מו, ג) מכוול שעתה פר索ת אביריו.

חוטם

חרון אף, כעס. ואמרו (במדבר, טז) ללחם אבירים אכל איש, ובו הכעיסו אותו, אמר זה זהה, אין אתם יודעים שיש לנו כמה ימים שלא עשינו צרכינו, ואדם שאינו עושה צרכו ד' או ה' ימים הוא מת.

פה

אכילה. וכתיב (תהלים, ג, יג) האוכל בשר אבירים. וכתיב (תהלים, עח, כה) ללחם אבירים אכל איש. ואמרו (יומא, עה, ע"ב) ללחם שמלאכי השרת אוכליין אותו, דברי ר"ע. ועיין זהה"ק (שמות, סא, ע"ב). ותיקונים (תיקון כא, סב, ע"ב) ודא נהמא דאוריתא. ועיינ"ש (תיקון נא, פז, ע"א). ועיין זהה חדש (רות).

עניינים - שבירה

בשבירה מתחפה אביר לאבירם, דtan ואבירם. ואמרו (סנהדרין, קט, ע"ב) אבירם, שאיבר עצמו מעשות תשובה. ואמרו (מגילה, יא, ע"א) הוא דtan ואבירם, הן בראשן מתחילתן ובסופן. וכן אבירם בן חיאל (מלחים, א, טז, לד).

וכתיב (איכה, א, טו) סלה כל אביריו, לשון רמישה, שבירה.

ושבירה אותיות בר-שה. וכן אביר אותיות בר-א. והיינו תיקון השבירה בהזרתו לאל"ף.

עתיק

ענג. ואמרו (זהה"ק, משפטים, קא, ע"ב) תתענג מההוא ענוגא דעתמא דנון', דאכלי מנהמא דאבירים.

אריך

כתב בספר הליקוטים (וישב, מה) וז"ל, אביר יעקב, יסוד א"א, עכ"ל.

אבא

אביר, אב-יר. כי שורש כה האבירות מכח ינית אורות אבא. ואמרו (ב"ר, ויחי, זח) מידי אביר יעקב, رب הונא בשם רב מתנה, איקוניון של אביו ראה וצנן דמו. ר' מנחמא בשם ר'AMI אמר, איקוניון של אמו ראה וצנן דמו. ועיין שער הכוונות (דרושי יה"ב, דרוש ג') שאכילת המן נרמז בכב' שמות, בהויה"ה דחסד דאבא, ובאהיה"ה דאמא, עי"ש.

ועוד. כתב בעמק המלך (שער י"ג, פרק לג) וז"ל, שאו"א הנקראים אבירים, אוכלים אותוו, שיש להם כה אביר ותקיף לזוג תמיידי, עכ"ל.

ועוד. כתב במצת שימורים (שער המזוזה) וז"ל, מידי אביר יעקב, ר"ל מי"דאותיות הנ"ל, הוא אביר יעקב, תוקפה דייעקב, שהוא יסוד דאבא, עכ"ל.

אמא

נדר. וכתיב (תהלים, קלב, ב) אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב. ואמרו (ב"ר, ע, א) תלה את הנדר במני שפתוח בו תחלה. ועיין ליקוטי מוהר"ן (תורה נז) וז"ל, בשביל לתקן ידי המלאך הנקרה אביר, צריך להשתמש בנדר, עי"ש כל התורה.

ז"א

סוס, ס-ו-ס, סוד שנים, והבן, ולכך שנתו ס' נישמין. וכתיב (שופטים, ה, כב) אז הلمו עקי סוס מדחרות דהרות אבירו.

ואיתא בליקוטי תורה (ויחי) וז"ל, אביר יעקב, אותיות רבי עקיבא, וזו מידי אביר יעקב, שארכ"ל משמת ר"ע בטלו הזרועות, שהוא היה זרוע שמאל דז"א, עכ"ל.

נק'

בית, משכן. וכתיב (תהלים, קלב, ה) משכנות לאביר יעקב.

ועוד. שם ב"ז, גימט' בהמה, כנודע. וז"ל מצודות ציון (ישעה, לד, ז) אבירים - בהמות חזקים, עכ"ל.

על' חיים עם פירוש בלבבי משכן אבנה

היכל חמישי ♦ שער דרושי הצלם
דרוש ג' ♦ כללים של חו"ג והם י"ח

ונחזר לעניין כי הנה הצלם הוא פרצוף دق כנ"ל שהוא בעל י"ס גמורות; כתהברар לעיל שהצלם שהוא פרצוף دق הוא מדרגה בבחינת ממוצע, בין המדרגה העליונה לבין המדרגה התחתונה הנכנסת לו"א, וביחס של 'אורות ניצוצות וככלים', הצלם הוא במדרגת הניצוצות. וכן הוא בסוד ה' מדרגות כל' צמ"א שם כלים לבושים צלמיים מוחין ואורות, שהאורות מתלבשים במוחין, והצלמים הם מדרגת הניצוצות.

הנה נתברר בדروس הנ"ל כי אחר העשותו מבחי' זוג או"א עליונים: והיינו כי לעומת הכתיר זו"א שהוא גם מהכלי וגם מהאור של התבונה, המוחין זו"א הם האור של הז"א והכלים של התבונה, שהנה"י דתבונה נטרוקנו מאורתיהן ועלו. וגם המוחין וגם הצלמים זו"א באו מזיווג דאו"א, ונכנסו בכלים דנה"י דתבונה.

הנה אחר כמה בחי': עיין בש"ש" שביאר דהינו מה שהתברר בפ"א משער זה, שהם' דצלם שהיא עליונה כולל בה ה' אOTTיות של הצלם, והל' כולל בה ב' אOTTיות שהם צ"ל, והצ' היא לבדה. ועיין ג"כ בבלח"י שחידד את הדברים, ולא ניכנס לעניין זה כאן.

נתלבש בנה"י וב"ש הת"ת של התבונה הב' שהיא ה' שהוא מהחזה ולמטה של התבונה זו: עיין בהגה"ת מהרח"ז שהיא תבונה רביעית, שהיא מלכות דמלכות שבתבונה. ועיין בהגה"ת השם"ש שכטב דאיינו מוכחה מש"כ שהיא מלכות בתבונה ג', אלא כוונת הרוב הוא שישעור הנה"י וב' שלישי ת"ת דתבונה ה' שיעורם מן החזה דתבונה ה' עצמה. אולם נראה לכואורה שאין הבדל עצמי בין דברי הרש"ש לבין דברי מהרח"ז בהגהה, כי כל מדרגה תחתונה מתחילה מהחזה של המדרגה העליונה ולבן מחזה דתבונה ג' היא נקראית התבונה רביעית?

והוא צ' דצלם: כמובן לעיל שהל"מ הם מקיפים והצ' הוא בלבד נכנס לתוך זו"א.

אות יא.

ב' ועיין עוד בבלח"י שהתבונה מתחלקת לט"ס עליונות שנקרו התבונה א' והמלכות שבה היא התבונה ב' שהיא ג' לאמא עילאה, וו"ס דצלם מתלבש בתבונה השלישית זו.

אמנם צריך שתדע כי בח"ג הנ"ל שהוא כתר דז"א היא מתלבשת בת"ת דתבונה הנ"ל, כמו שנתבאר סוף דרוש זה בע"ה: עיין בש"ש שמשמעותו בדברי הרבה כאן שהכתר דז"א הוא בחינה בפנ"ע, ככלומר שהאור בכתר דז"א מתלבש בת"ת דתבונה כמו שהמוחין דז"א שמתלבשים בהנה"י דתבונה שנטרוקנו, ואלו לפחות בסוף הפרק כתוב דהיא הת"ת דאימא עצמה, ככלומר שגם הכליל וגם האור הוא הת"ת דאימא. ותירץ שכיוון שהמוחין בכתר הם רק רושם لكن לא עלולים בשם אלא הת"ת דאימא, ככלומר הם האור דז"א בכלים דתבונה.

אך בעומק, כפי שהוזכר לעיל שיש ב' מדרגות בכתר, יש כתר שנמצא למעלה מראשו של הז"א ואינו נראה לעין הרואה כלל, ויש מדרגת הכתר שהוא הגולגולת דז"א שהיא המשכת הכתר למטה. וביחסזה הגולגולת היא נחותה מן המוחין, כי המוחין דז"א שורשן במוחין שכתר, שם הכליל בטל לאור כי הוא בחינת כתר-אין, ואין שם בחינת כלי גמור, לעומת הגולגולת שהוא בחינת כלי גמור למוחין שם האור. וא"כ הכתר שהוא הגולגולת דז"א היא בחינה דז"א פנ"ע ואינה עצמות הת"ת דאימא, לעומת הכתר שמעל ראשו דז"א הוא הכתר שהוא עצמות הת"ת דאימא, וזה הסיבה שאינו נראה לעין הרואה.

והיינו דכיוון דהכא מيري בסוגיות המוחין דז"א ולא מيري כלל בסוגיות עצמות הכתר, لكن הכתר שהזוכיר הרבה כאן הוא הגולגולת שהוא רק התפשטות הכתר שמעל ראשו. וכיוון שהכתר הזה הוא מעין מדרגת המוחין, מצד מה שהמוחין מצויים בתוכו, لكن הווי מיילתא דקשור לסוגין שהוא סוגיות המוחין, דכמו דמיiri בעניין הנה"י דתבונה שם כלי המוחין דז"א, וכי נמי מيري בכתר שהוא הגולגולת שבו הנה"י דתבונה והמוחין דז"א, נמצא שגם הגולגולת הוא כלי למוחין דז"א מלבד הנה"י דתבונה, ודוד"ק.

אמנם הצלם הנ"ל שהוא הפרצוף הי"ס של המוחין כו"ל כלו הוא מתלבש בהנה"י לבדים של התבונה הנ"ל שהוא צ'דצלם: ככלומר הכתר שהוא הגולגולת הוא כלי לצ'דצלם שהם לבושים להנה"י דתבונה שבהם מתלבשים אור המוחין דז"א, ודוד"ק.

והבן היטב כל מה שביארנו, והוא אופן זה. כי קו ימין של פרצוף זה שהוא חח"ן, מתלבש בג' פרקין של נצח של תבונה זו. וקו שמאל שהוא בג' מתלבש בג' פרקין דהו דתבונה, וקו אמצעי שהוא דת"י מתלבש בב' פרקין של יסוד

ג' הובא בהג"ב אות יב.

ד' אולם נעשה מכח התפשטות הכתר שהוא אין והימן שכלי הכתר שהוא הגולגולת שהוא ייש' נעשה מ' אין' שהוא כל הכתר שבטל לאור, ודוד"ק.

דתבונה שהם ב"פ' בלבד, יסוד ועטרה: והיינו הי"ס של הצלם הם ג' קווים שמללבשים בפרק נה"י דתבונה. ואולם נו"ה הם ג' פרקים, אך ביסודם הם ב"פ'.

ושם עומדים סטומים כל קו אמצעי של הפרצוף دقלים: ככלומר קו ימין ושמאל הם סטומים לעולם, אולם קו אמצעי בסופו יש בו פתח להתפשות לתחא, אולם השთא אינו מתגלה אלא הוא סתום עד שירדו ויתפשטו לתוכו ז"א, כפי שהחביר שיסוד דאיימת מגיע עד החזה דז"א, ויסוד דאבא ממשיך עד יסוד דז"א, וכן כפי שהחביר לעיל כל סדר ירידת החסדים, אולם השתא שהם עדין למעלה בנה"י דתבונה הם עדיין סטומים.

והרב חידד זאת לעיל בתחילת שער זה¹ "ואמנם עיקר זו הטפה של הצלם נוצר מן חו"ב העליונים בהיותם מלובשים ונכלליים בחכמה ותבונה הב", והנה צלם זו נוצר שם ברוחם התבונה זו הב' שהיא התבונה א', והיינו שהצלם מאיר למעליה כשהוא עדין בנה"י דתבונה אלא שהם באופן של סיתום, והטעם כי אם היה להם התגלות שם בפועל, 'בדקי דקות' הוא מעין בחינת שז"ל.

ונראה לי חיים. כי צ"ע בעניין יסוד דז"א הנעשה מחדש אח"כ בתוספת. ואולי הוא מכח בחינת היסוד דפרצוף הצלם הנסתם וגנו"ז פה: ככלומר לנוכח צורת הבניין של ז"א נבנה הן מתחא לעילא והן מלעילא לתחא, וזה נעשה ע"י שככל מדרגה של הו"ק דז"א נחלקה לג' שלישים כאשר שליש אחד נעתק ממנה למלعلا ונשאר למטה רק ב' שלישים, וכנגדם ירדו חלקיים מלמעלה ויחד בנו בכל מדרגה ג' שלישים, וכך נעשה ספירה שלימה בכל מדרגה ומדרגה. וכןמו כן היסוד דז"א עליה והפק להיות חלק מן התפארת, ונמצא שהיסוד נחסר וצריך להשילמו מלמעלה, והארה זו הוא מה שהרב מבאר כאן.

وعיין כאן בש"ש² שביאר שיש כמה שמוועות בעניין זה, והביא ממש"כ בשער ההקדמות שזו מכח יסוד דאיימת בלבד³ שיויצא שם אור המוח של הדעת דז"א לחוץ, ועי"ז נמצא דמייסוד איימת יוצאת הארת המוח לגנו"ז ליסוד דז"א. ולפי"ז נמצא שלא נוצר זיוג דתרי מזלי דא"א, וקשה כי במק"א נאמר שהוואר מכח זיוג זה, וכותב לישיב דນוצרך זיוג דתרי מזלי כדי לגלוות הארת המוחין היסוד דז"א דמצד איימת הגנו"ז ביסוד דאיימת, ונמצא שבפרט היסוד דאיימת עומדים ב' בחינות דז"א, ת"ת ויסוד, וכדי לגלוות בחינת מוחין היסוד ליסוד דז"א הוצרך הזיוג דתרי מזליין, והוסיף לבאר בהמשך דבריו לאפשר

¹ דרש א'.

² אותן יב.

³ ע"ש שהוכיח שכן הוא לפי סדר הכוונות באמירות 'הגדל הגיבור והנורא'.

שבעכנית המוחין תיכף מהארת המוחין נעשה היסוד ונמשך המוח אך לא בולט, ואה"כ נעשה היסוד בולט לחוץ. אך בענין יסוד מצדABA כתוב הש"ש שאין צורך עין שהוא ארוך ומסתיים ביסוד זו"א, ולכן יכול להגדי לו. בלשון מורה בת יותר, כבר הוזכ"ל לעיל, שיסוד ארוך גמור מתגלה רק בא"א, והוא כי כל מהות א"א הוא בחינת 'ארוך', א"כ מהשתא מה שיסוד דאבא ארוך הוא מלחמת שגנוו בתוכו הארה מיסוד דא"א.

והנה היסוד יש בו ב' מציאות, כשהוא איבר מות או כשהוא איבר חי, איבר מות הוא איבר קצר, איבר חי הוא איבר ארוך, אולם גם איבר חי אינו ארוך 'בעצם', שהוא ג' פרקים ככל המדרגות האחרות, אלא הוא עדין ב' פרקים, יסוד ועטרה, אלא שהוא ארוך בערך לאייר מות שהוא קצר.

מעתה נבהיר: בז"ן שזיווגם אינו תדир כי הם בסוד דוד וכלה, נמצא שכאשר אין זיווג הוא איבר מות, איבר קצר, משא"כ בא"א שהם תרין ריעין שלא מתפרשין מהddy, זיווגם תדир, ויסוד אבא תמיד בחינת איבר חי, איבר ארוך. אך כמתברר השורש ליסוד ארוך דאבא' הוא מכח הארת א"א. ובסוד שכינה על גביהן, והיינו שבשורש ללא הארת א"א, או"א לא היו פב"פ, אלא היו כפי שהיו בתחילת אב"א, ואזاي לא היה זוג תדир, ולא היה מתגלה יסוד אבא ארוך תדир.

מעתה גם יסוד זו"א שבזמן הזיווג מתגלה שהוא ארוך, והוא מהארת א"א, והיינו שאבא מאיר בז"א הארת יסוד ארוך מכח א"א. אולם הוא ג"כ מכח יסוד אימא כי הוא מכח הזיווג דאו"א, אך הוא ג"כ מכח א"א, בסוד שכינה בנייהם.

נמצא מעתה, שבז"א מתגלה יסוד ארוך מכח אימא, שבפועל באימה עצמה אין בה יסוד ארוך אלא קצר. ולפ"ז נמצא הגדרה עוד יותר عمוקה, שיש גילוי בכח של יסוד ארוך באימה עצמה^{א"}.

מעתה מבהיר מה שהנחש בא על חווה והטיל בה זהה מא, והיינו ביסוד דילה, במקום בית הרחם בחינת נקב, בחינת ציון, והיינו בחינת יסוד קצר, כי בעומק הוא הטעם שמשם 'נתקצרו' ימי של האדם, מכח פגם החטא^{ב"}, ולכן

ח' ב'קונה הכל'.

ט' והיינו כי בא"א אין גילוי של ذכר ונקבה אלא ذכר בימין ונקבה בשמאלי, ואין יסוד צד שמאל שבו קצר אלא ארוך, אולם אנו מתגלה השთא בעזה^{ג"}, אלא במביים^{ה"} בעומק הבה. י' שאם ארוך גמור בנו"ל.

יא' אולם אנו מפורש להודיע בדברי הרוב.

יב' והיינו כי כל מה שמשמעותו במציאות בעולם יש לו שורש בביטחון, ורק מתגלה

גם מכח זה 'נתקצצו' רגליו של הנחש. אולם מצד התקון, בסוד 'ולקח מעץ החיים וחיה לעולם', בסוד אריך בחינת יום שכולו ארוך לעת"ל, אזי יתגלה באימא בחינת יסוד ארוך, וכן בז"א. בסוד חסד דАЗיל בכוilia, שאמן עיקר החסד השთא מתגלת בפורמה דאמה, אך לעת"ל יתגלה חסד גם באימא בבחינת יסוד ארוך, וגם בז"א יסוד ארוך 'בעצם'.

מעתה מתברר היטב הגדלת יסוד דז"א ע"י היסוד דפרצוף הצלם הגנווּ בנה"י דתבונת, והיינו שע"י הארת א"א באבא והזיווג דאו"א מתגלת באימא שמה שכח יש בה יסוד ארוך כנ"ל, מתגלת כאן בפועל בנסיבות, ודוק".

ונחדר דהנה כאשר חלק מן היסוד עולה כבכל מדרגה ומדרגה, נמצא שהיסוד דז"א נעשה עוד יותר קצר ונותר בו רק שלישי אחד, השורש לוזה הוא ביסוד דנוק' שהוא תמיד קצר, ואיזי נעשה יסוד דז"א מעין יסוד אימא, יסוד קצר. ובעומק היינו שהוא הופך להיות כיסוד דנוק', שמחמת כן נעשה יסודו קצר כעין הנוק'.

והנה מבואר בדברי הרוב בכמה מקומות, שכאשר יש זיווג ישראל ולאה, שאיזי עיקר זיווגו הוא בחצי הعلION של הז"א, והיינו כי היסוד עולה לת"ת, והיינו מהמת שבתיקון שלישי מהיסוד נעשה תפארת לכן גם השתא עולה היסוד במקום הת"ת, כי כך הוא בפנימיות שהיסוד הוא במקום זה, ואיזי נעשה זיווג ישראל ולאה במקום זה. נמצא שמה שהיסוד עולה ונעשה מהמת זה קצר למטה, הוא לצורך זיווג לנוק' דהינו לאה.

נכאר עוד מש"כ "דפרצוף הצלם הנסתם וגןוז פה", ופשטות דבריו היינו שמה שננווּ למעלה בצלם הוא מה שגדיל את היסוד דז"א לתחא. אולם בעומק היינו כפי שהתברר לעיל" שהצלם כבר מair למעלה בנה"י דתבונה עוד לפניו שירד לדרישא דז"א, אולם הוא בגנווּ, ונמצא שתחלת גילוי הצלם הוא בתבונה.

והנה התברר שמדרגת הצלם הוא מדרגת הניצוצות, וכנוודע יסוד דברי הגר"א שהמוחין הם מדרגת אור וכאשר השפע יורדת ליסוד זה נעשה מדרגת

בפועל ע"י מעשה האדם. והוא נמי בחינת נברא שטן עמה, שהוא בחינת 'בכח' דהינו שהוא בחינת שטן-סיטום שאינו מתגלת, אך בפועל נגלה מהמת חטא עז הדעת, ובז"א זה מתגלת באופן שהיסוד דיליה נעשה מות, ובנוק' נעשה קיצור היסוד. ואם היה אוכל מעץ החיים אז היה מתגלת אריכות היסוד, ודוק".

аг אולם פעמים אלה תופסת מקום רחל, אך הכוונה כאן הוא על זיווג ישראל ולאה במקומם.
יד כנ"ל בדרוש א' דשער זה.

ニיצוצות, בסוד 'אור זרוע לצדיק', שהאור כשיורד למציאות של זרעה ביסוד בבחינת 'זורה לרוח', נעשה במדרגת ניצוצות.

נמצא שהאור הסתום שבמדרגת הצלמים, נעשה במדרגת ניצוצות ביסוד של הצלם כשהוא למעלה ביסוד דתבונה. נמצא שאמן האור שם הוא בבחינת סיתום, אך איןנו בבחינת סיתום גמור, כי מתגלה כבר בחינת ניצוצות שם ביסוד. והיינו שמאז שהצלם שהוא במדרגת ניצוצות נעשה גילוי של מדרגת הניצוצות בסיתום של היסוד עצם שביסוד דתבונה שהוא קו אמצע שעמיד לירד לז"א בגילוי. אולם כאשר הוא יורד לדעת דז"א נעשה אור (בערך לז"א), ואז יורד ליסוד דז"א ונעשה שוב מדרגת ניצוצות.

נמצא מעתה שמה שעה חלק מהיסוד דז"א לתפארת, שהוא סוד 'וידע האדם את חוה אשתו' שהוא על זיווג ישראל ולאה, שהוא בסוד הדעת שהיסוד למעלה בת"ת, ושם למעלה מתגלה מדרגת הניצוצות ולא רק ביסוד לחתא, והיינו שמתגלה במקום הדעת מדרגת ניצוצות, וזה העומק שכח הניצוצות משלים ליסוד את החלק שנחסר.

ונבואר ענין אלו הנה"י של תבונה כי הנה חיזוניון בלבד הוא אשר בו מתלבש הצלם והמוחין הנ"ל כי או"פ איןנו נשאר כאן כי אין כח בז"א לקבלו והנה הוא מסתלק ממש ומתקבץ בחציו ראשון של התבונה ושם נשאר: כפי שהתרALAR שנטרכנו הנה"י דתבונה לצורך המוחין דז"א, להיות הנה"י כלים לחב"ד שלו, ואז נעשה זיווג או"א לצורך הורדת אורות חדשם שהם הצלמים והמוחין לז"א, שהאור של ז"א יכנסו בכלים של הנה"י שנטרכנו.

והיינו כי תחילת כל עולם ועולם מצרייך שהיה סילוק שאז נעשה חלל, והוא מה שנעשה בזמן הראשון בסוד קו וצמצום, וכן בזמן השני שנעשה פרסה ועליו האורות למעלה מן טבורה דא"ק, ואז נתרוקן מטבורה ולמטה, ונעשה שם חלל, והכי נמי כאן מציאות הז"א שנעשה לו מוחין חדשם ע"י שנטרכנו הנה"י דתבונה ועלו האורות למעלה ונעשה חלל, וכאשר נעשה זיווג דאו"א לצורך הולדת המוחין הוא מעין הקו שנכנס לתוך החלל, ומעין כך באורות שבקו את הפרסה^๔.

נמצא כי הנה"י של תבונה בלתי חיותם ואמן חיזוניהם ממש הם היורדיין תוך ז"א הם עצמם: וככפי המתברר במקומו שנעשה לתבונה הנה"י חדשם, והיינו כלים .

וז"ס אדם כי ימות באهل ודרכ"ל אין התורה מתקיימת כו' והוא ז"א הנקרת תורה אינה מתקימת אלא ע"י מ"י שהיא תבונה שמייתה עצמה ממש חיזונותיה

שבה הנשאר בלתי או"פ שהם חייתה וזהו לצורך ז"א לחת לו מוחין שהם קיומו: בחינת מיתה הינה 'חלל', כי מת נקרא חלל, והיינו כנ"ל שבכל מדרגה ומדרגה מתחילה מהעדר שהוא קודם להוויה, ובלשון אחר אין קודם ליש", שתבוננה מミتها את חיצוניתה לצורך קיום ז"א שהוא תורה. ובchein זו הוא גם לצורך כל המוחין שהוא באופן של סילוק האור של נה"י דתבוננה ואח"כ גם בהולדת המוחין בבחינת עיבור שני שאזיו הוא בבחינת עובר שבטל לאמו. בעומק סילוק זה, הוא בבחינת 'מסירות נפש לצורך זולתו', ובשורש השורשים בבחינת אור א"ס שהיא מלא הכל שנסתלק לצורך הנבראים, הוא בבחינת 'מסירות נפש לצורך זולתו' שמצד הבורא. נמצא ששורש כל תחילת הנבראים שנבראו מאין ליש, הוא בבחינת מסירות נפש של העליון לצורך התחתון, מלעילא למטה. ומайдך יש בבחינת מסירות נפש מתחא לעילא, מצד הנברא, לדוג' שמוסר עצמו למיתה בד' מיתות ב"ד וכדומה. ובעומק מסירות נפש מצד הבורא הינו גילוי של מסירות נפש שאין כדוגמתו, ככלומר מצד היחס של בchein א"ס לבחינת צמצום שצמצום הוא ההיפך הגמור של בchein א"ס, והוא בchein מסירת נפש של עצם הגדרת הא"ס לצורך הנבראים.

והיינו כי פשוטות המירא 'אלא بما שסמיית עצמו עליה' הינו שז"א עצמו ממית עצמו על התורה, אולם כאן מתבאר שהמוליד הוא הממית עצמו עליה, אולם הינו משומש שהוא בchein מלעילא למטה, דהיינו שאימה עצמה שהיא לעילא ממית עצמה לצורך ז"א שהוא למטה, אך מתחא לעילא הוא ג"כ ממית עצמו על התורה, בבחינת מסירות נפש מתחא לעילא".

והוא מה שנשים בשעת הלידה הין בזמן סכנה, ובעומק הוא כי לווי שהיא איננה מוכנה להסתכן היא אינה יכולה ללדת. ובעומק על זמן סכנה זה נאמר 'רגליה יורדות מות', ככלומר אכן מצד הקלקול הוא אחיזה של הרע שהיא בסוד השבירה בנה"י דכתה, ובאחריות דאו"א, ובז"ת, אולם מצד התקון שהוא סוגין השთא, הוא בchein גילוי מסירות נפש מלעילא למטה ביחס לولد. והוא המבואר בסוד כוונות הרש"ש שהאדם יהיה מוכן למסור נפשו בד' מיתות ב"ד, כי הוא בchein מסירות נפש כדי להעלות את התפילה מעולם לעולם.

טו ובלגדרה יש לה דקota בפנ"ע.

זי ובמדגת הנפש הוא כל עבודה האדם במלחמת היצר בשלימות, שכל מציאות של מלחמה מצריבה מוכנות של מסירות נפש, שלא ניתן להסבירה ע"י בלי השבל, אלא הוא בchein שלמעלה מטעם ודעת, ודוק.

ודע לך קורא יקר וחביב - על אף שכמובן עיקר הגילוי של שער הנזוןDKדושה בעולם הגללה רך לעתיד לבוא, אבל תקותינו היא שההתוצאות של שער הנזוןDKדושה שהקב"ה מאיר לנו בחסדו ובאהבתו וחלמו האינסופית עליינו, שמתחזקת ככל שמתקרבים לאולה שתבוא ב Maherah וברוחמים - היא תהיה האור שיגלה ספר זה שלפנינו.

תקותנו בסידור והוצאת ספר זה היא שכל מי שיירא וילמד בספר זה ויתבונן קצת בדברים שבתוכו, יזכה באמות שיקלטו הדברים בתוכו, בכדי שיוכל למלאות את תפkleido ולעשות את עבדתו בהאי עולם כשהתכלית היא לגולות את הקשר העצמי שלו עם הקב"ה לנצח נצחים באמות באמות.

בחנויות בארץ עכשווי